

ରାଂ
୨୪୫

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଓ ଶାନ୍ତିପର୍ବ କବି

ମହାଭାରତ

ନାରି ଓ ଶାନ୍ତିପର୍ବ
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶାନ୍ତିପର୍ବ

ନୂତନ
ମୁଦ୍ରଣ

ମୂଲ୍ୟ
୩-୨୫

ପ୍ରକାଶକ-

ଶ୍ରୀବତ୍ସାରମ୍ଭା ପୁସ୍ତକାଳୟ, କମିଉନିସ୍ଟ, କଟକ-୨

ମହାଭାରତ ନାରୀ ଓ ଶାନ୍ତିପଦର

ସୂଚିପତ୍ର

ବିଷୟ	ପୃଷ୍ଠା
୧ । ବନ୍ଦନା	୨
୨ । ପାଞ୍ଚ ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ହସ୍ତିନା ପ୍ରବେଶ, ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରର ଶୋକ ଓ ଗାନ୍ଧାରୀର ନେତାମାନଙ୍କର ଦୁର୍ଦ୍ଦଶାର ଦର୍ଶନ	୨
୩ । ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଦ୍ଵାରା ଲୌହସ୍ଥମ ରୁଷ୍ଟ ଓ ଗାନ୍ଧାରୀର କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଶାପ ଦେବା	୫
୪ । ଶ୍ଵଶୁ ଓ କୌରବ ଶତ୍ରୁତାଙ୍କ ପିଣ୍ଡଦାହ	୧୧
୫ । ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ଅଭିଷେକ	୧୪
୬ । ଦୁର୍ଦ୍ଦାସା ରାକ୍ଷି କୃଷ୍ଣଙ୍କ ମାୟା ଦର୍ଶନ କରି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଜଣାଇବା ଏବଂ କୋଣାର୍କ ଗର୍ଭ ମାହାତ୍ମ୍ୟ	୧୮

ମହାଭାରତ ନାରୀ ଓ ଶାନ୍ତିପଦର ସୂଚିପତ୍ର ସମାପ୍ତ

ପ୍ରକାଶକଙ୍କର ନାମ ଓ ଠିକଣା

ପ୍ରକାଶକ

ପୃଷ୍ଠା

ପୃଷ୍ଠା

୧	...	...	...	...
୨	...	...	...	...
୩	...	...	...	...
୪	...	...	...	...
୫	...	...	...	...
୬	...	...	...	...
୭	...	...	...	...
୮	...	...	...	...
୯	...	...	...	...
୧୦	...	...	...	...

ପ୍ରକାଶକଙ୍କର ନାମ ଓ ଠିକଣା

ମହାଭାରତ

ନାରୀ ଓ ଶାନ୍ତି ପଦ୍ୟ

ନାରୀମଣି ନମସ୍ତୁତ୍ୟ ନରଂତେବ ନରେନ୍ଦ୍ରମ୍ ।
ଦେବୀ ସରସ୍ୱତୀ ବ୍ୟାସ ତତୋଜୟମୁଖାରସେତୁ ॥
ବେଦେ ରାମାୟଣେ ତେବ ପୁରାଣେ ଭାରତେ-ତଥା ।
ଆଦୌ ରୁନ୍ଧେ ତ ମଧ୍ୟେ ତ ହରଃ ସର୍ବେ ଗୀୟତେ ॥

ତଂ ବେଦଶାସ୍ତ୍ରପରନିଷ୍ଠିତଶୁଭକୁଞ୍ଜିଃ,
ଚର୍ମାମ୍ବରଂ ସୁରମୁମାନ୍ ନୂତଂ କସାନ୍ତଂ ।
କୃଷ୍ଣଭୂଷଂ କନକପିଙ୍ଗଜଟାକଳାପଂ,
ବ୍ୟାସ ନମାମି ଶିରସା ତଳକଂ ମୁମାନାମ୍ ॥

ଆଦୌ ତତ୍ତ୍ୱତରାଣ୍ଡପଣ୍ଡିତ ଜନନଂ ଲକ୍ଷ୍ମୀବୃଦ୍ଧେ ଦାହନଂ,
ଦ୍ୟୁତେ ସ୍ୱାହରଣଂ ବନେ ବିଚରଣଂ ମସ୍ତ୍ୟାଳୟେ ଗୋପନଂ ।
ଲୀଳା ଗୋ ହରଣଂ ହ୍ୟନେନ ତରଣଂ ସନ୍ନିବିଧା ଜୁନୁଣଂ,
ସ୍ୱାସ୍ତ୍ରଦ୍ରୋଣସୁଯୋଧନାଦି ଦଳନଂ ଏତନ୍ନହାସ୍ତରତଂ ॥

ସ୍ୱାସ୍ତ୍ରଦ୍ରୋଣତଟା ଜୟଦ୍ରଥଜଳା ଗାନ୍ଧାରୀଲୋପୁଳା,
ଶଲ୍ୟଗ୍ରାହବଣା କୃପେଣ ବହନୀ କର୍ଣ୍ଣେନ ବେଳାକୁଳା ।
ଅଶ୍ୱଥାମାବକର୍ଣ୍ଣ ଘୋର ମକର ଦୂର୍ଯ୍ୟୋଧନାବର୍ଜିନୀ,
ସୋମଶ୍ରୀର୍ଣ୍ଣା ଖଳ ପାଣ୍ଡବେଃ ରଣନୟା ଯଜ୍ଞର୍ଥଧାରୋ ହରଃ ॥

ଭରତ ଶ୍ରୁତିମାତ୍ରେଣ ଗଙ୍ଗାସ୍ନାନେନ ମାନବଃ ।
 ବିଷ୍ଣୁସ୍ମରଣମାତ୍ରେଣ ସର୍ବପାପେଃ ପ୍ରମୁଚ୍ୟତେ ॥
 ବ୍ୟାସଃ କଶିଷ୍ଠନପ୍ତାରଂ ଶକ୍ତିଃ ପ୍ରୋକ୍ତମନୁଷଂ ।
 ପରଶରାୟଣଂ ବନ୍ଦେ ଶ୍ରୀକୃତାତଂ ତପୋନିଧିଂ ॥

ତପ୍ତେବ ଗଙ୍ଗା ଯମୁନା ଚ ତପଃ, ଗୋଦାବରୀ ତପଃ ସରସ୍ୱତୀ ଚ ।
 ସର୍ବାଣି ଶୀର୍ଥୀନି ବସନ୍ତି ତପଃ, ଯଦାଚ୍ୟୁତୋଦାରକଥାପ୍ରସଙ୍ଗଃ ॥

ବନ୍ଦନା

ଜୟ ମା ଶାରଳା କୃପାଜଳର ନନ୍ଦିନୀ
 ମହାଶୟରମର୍ଦ୍ଦିନୀ ଝଙ୍କଡ଼କାସିନୀ ।
 ଅସୁରମାନଙ୍କ ବର୍ଷ ବିନାଶିକା ଅର୍ପଣେ
 ଶ୍ରୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀରାଜା ଜନ୍ମ ଦେବତାଙ୍କ ହୃଦେ ।
 ମୁଁ କିସ କହିବି ମାଗୋ ତୋହର ମହିମା
 ବିଦ୍ୟା-ବାସନାଧର ମୁଁ ମାଡ଼ିନାହିଁ ସୀମା ।
 ବେକରଣେ ଯେ ମହିମା ବର୍ଣ୍ଣନେ ଅକ୍ଷମ
 ଛୁଇଁ ନରଦେବ କହି ମୁଁ କି ହେବି କ୍ଷମ ।
 ତୋର ଅନୁଗ୍ରହେ ମାଗୋ ଶ୍ରୀମହାଭାରତ
 କିଷ୍କିତ ମୁଁ ଲେଖିବାକୁ ହୋଇଲି ସମର୍ଥ ।
 ନାସ ଶାନ୍ତି ପଦ ଏଡ଼ୁ ସୁଧାରସ ବାଣୀ
 ବର୍ଣ୍ଣନେ ଉଦ୍ୟତ ହେଉଅଛି ଏହିକ୍ଷଣି ।
 ତେଣୁ ତୋ ଅରପ୍ତ ପାଦେ ପଶୁଛି ଶରଣ
 ଶାରଳା ବାସକୁ ମାତ କଥା ହବ୍ୟଜ୍ଞାନ ।

ପଞ୍ଚପାଣ୍ଡବଙ୍କର ହୃଦ୍ରେକା ପ୍ରବେଶ,
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରର ଶୋକ ଓ ଗାନ୍ଧାରୀର
 ନେତ୍ରାନଳରେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶର ଦହନ

ବିଳଙ୍କାର ଅଧସ୍ତତ ଚୈବସ୍ମତ ମନୁ
 ଆସନେ ବସାର ପୂଜି କୁନ୍ଦରାଶି ସୁନୁ ।
 ବୋଇଲେ ତେ ମୁନି କୁନ୍ଦେ ତନୁକାଳଜାତା
 ଶୁଣିବି ମୁଁ ତବ ମୁଖ ଶ୍ରବତର କଥା ।
 ପରାକ୍ଷିତ ଜନ୍ମକଥା କହିଗଲି ଯେତେ
 ତାହା ଶୁଣି ଦର୍ଶନାତ ହେଲି ମୋର ଚିତ୍ତେ ।

ଏକ ଦିନ ଅସୌହାର୍ଦ୍ଦଶୀ ସମୟେ ପଡ଼ିଲେ
 ତନୁଜଣମାତ୍ର ତଡ଼ୁ ନିପ୍ରାୟ ପାଇଲେ ।
 ଏ ଉତ୍ତରୁ ହୋଇଲେକ ଯେଉଁ ଯେଉଁ କଥା
 ତାହା ବିପ୍ରାରି କହିବେ ମୁନି ମହାରଥା ।
 ପୁଣି ଶୋକେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର କିପରି ରହିଲି
 କାହା କାହା ବୋଲେ ସେହୁ ସାନ୍ତି ନିଶ୍ଚାଳି
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ପ୍ରାୟ ପୁଣି ମଲଟି ଯାହାର
 କିପରି ପ୍ରାଣ ରହିଲି ଶୋକରେ ତାହାର ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ କେହି କହିଲି ପୁଣି ଶୋକରେ
 ଏ କଥା ବିପ୍ରାର କଣ କହ ମୋ ଆଗରେ ।
 ବୈବସ୍ୱତମନୁ ଆଗେ କହନ୍ତି ଅଗ୍ନି
 ମୃତ୍ୟୁ ଲଭି ପଡ଼ିଥିଲି ଅଭିମନ୍ୟୁ ପତ୍ନୀ ।
 ବାରିଧିଧରରେ ତାର କଲେ ପ୍ରେତକାର୍ଯ୍ୟ
 ଶୁଭ ଶ୍ରାଦ୍ଧଅଙ୍ଗେ ଦିନେ କଲେ ଦେବଗଜ ।
 ପଞ୍ଚବୀଶ ହବସରେ କୃଷ୍ଣ ପାଶେ ବସି
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଧୀରେ ଧୀରେ ତାହାକୁ ସମ୍ଭାଷି ।
 ଦ୍ରୌପଦୀ ପଞ୍ଚସୁତେ ତ ହୋଇଲେ ବିନାଶ
 କେ ରକ୍ଷା କରିବ ଶିଶୁ ବିନା ସୋମବଂଶ ।
 ତେଣୁ ଏ ପୁଣିକୁ ପାଳି କରଣ ଯତନ
 ଏହା ବିନା ରଖିବାକୁ ବଂଶ ନାହିଁ ଆନ ।
 ଆହେ ବେବଗଜ ଯେବେ କୁନ୍ଦେ ନ ପାଳିବ
 ଏହିଠାରୁ ସୋମବଂଶ ରବି ଅସ୍ତହେବ ।
 କୁନ୍ଦେ ସକଳ ଖବର ଅଟ ପଞ୍ଚଭୂତ
 ତୋତେ ତଥାରିକା ପାଇଁ ମୁନି କି ସମର୍ଥ ।
 ସବୁବେଳେ କହି ଆମ୍ଭେ କୁନ୍ଦ ଆଶ୍ରା କରି
 ଯାଉଛୁ ଦେଖିବୁ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ସେ ଗାନ୍ଧାରୀ ।

ପୁଷ୍ପଗୋଳେ କରୁଥିବେ କିଏ ଦୁଇପ୍ରାଣୀ
 ତାକୁ ସଙ୍ଗେଲି ଆସିବୁ ଏହିଠାକୁ ପୁଣି ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ମୁଁହିଁ ତୁମ୍ଭ ସଙ୍ଗେ ଯିବି
 କି କହିବି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ତାହା ମୁଁ ଶୁଣିବି ।
 ତହୁଁ ପାଞ୍ଚଭାଇ ପାଞ୍ଚ ରଥକୁ ଆଗେହି
 ଗରୁଡ଼ ପିଠିରେ ଗଲେ ଜଗତ ଗୋପାୟ ।
 କୁନ୍ତୀ ଗୁରୁପଦା ପଥୁ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ କୁଳେ
 ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ ଅଭିମୁଖେ ଗମନ କରିଲେ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କହିଲେ ପଥେ ଶ୍ରୀମକୁ ଅନାଲ
 ତୋ ବିନା ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରର ଅନ୍ୟ ଗଣ ନାହିଁ ।
 ଯେଣୁ ତୁ ତାହାର ଶତପୁତ୍ର କଲୁ ନଷ୍ଟ
 ତେଣୁ ତୋହଠାରେ ସେହି ହୋଇଅଛି ରୁଷ୍ଟ
 ବାହ୍ୟରେ ପ୍ରେମ ହୋଇଣ ତାଙ୍କିବ ପାଶକୁ
 କେତେ ନ ଯିବି ମନରେ ରଖ ଏ କଥାକୁ ।
 ସ୍ବପ୍ନେ କୁଳର ଶଶୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରତୀକ୍ଷା
 ମହାପଦ୍ମ ଗୁପ୍ତଲେ ହେବ ମସିହୁଣୀ ।
 କୃଷ୍ଣ ଯହୁଁ କହିଲେ ଏ ତହିଁକି ବୁଦ୍ଧି
 ଯେଉଁ ଦେବଙ୍କ ମୟାରେ ସର୍ବକାର୍ଯ୍ୟ ସିଦ୍ଧି ।
 ଏହିପରି କହି କହି ପଥ ଗମିଗଲେ
 ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ କଟକରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 ଅଗସ୍ତ୍ୟ କହନ୍ତି ଶୁଣ ହେ ମନୁରଜନ
 ପଞ୍ଚପାଣ୍ଡବ ଆଦର ଦେବଙ୍କ ନନ୍ଦନ ।
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ପୁରଦ୍ବାରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
 ବିଦୁରଙ୍କୁ ଦେଖି ତହିଁ ନମସ୍କାର କଲେ ।
 କହିଲେକି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବିଦୁର ଅଛନ୍ତେ
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କ ପୁଅକୁ ଯିବାକ କେମନ୍ତେ ।
 ତାହା ଶୁଣିଣ ବିଦୁର ଭିତରକୁ ଗଲେ
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଆସିବାର ଗଜାକୁ କହିଲେ ।
 ଶୁଣିଣ ବିଦୁର ବାକ୍ୟ ବୋଲେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
 ଅଇଲେ କି ସୁମରାଇ ମୋତେ ପୁତ୍ରକଣ୍ଠ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ଗଲ ଭୃଗୁଶ୍ରୀ ଆଦିଙ୍କୁ ମାଇଲେ
 ଶ୍ରୀଷ୍ଠ ଦ୍ରୋଣ ଆଦର ଯେ ଶତେପୁତ୍ର କୁଳେ ।
 ବନ୍ଧ ସୋଦର ସଖାଙ୍କୁ ସମ୍ମୁଖେ ନିପାତ
 ଆସିଛନ୍ତି ଦେଖିବାକୁ ମୋହର ସମ୍ପତ୍ତି ।
 ନିଷ୍ଠୁର ସେ ପାଣ୍ଡବ ମୋଠାରେ କିଏ କାର୍ଯ୍ୟ
 ନିଷ୍ଠୁରକ ହେଲ ଏବେ ଭୃଷ୍ଣପୁରାଣ ।

ଏପରି ବଚନ ଯହୁଁ ବୋଲେ କୁନ୍ତୀପାଇଁ
 ଭ୍ରଷ୍ଟର ବିଦୁର ହୋଧ କର କିଏ ପାଇଁ ।
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ଏଥିରେ ନାହିଁ କିଛି ଦୋଷ
 କୁଳସପ୍ତ କରାଇଲୁ କୁହ ହୋ ନରେଶ ।
 ଅଗସ୍ତ୍ୟ ହୋଇ ତୁ ଜନ୍ମିଥିଲୁ ଆହୋ ନୃପ
 ଶୋଷିଲୁ କୁନ୍ତୀପାଶର ସେ ତ ଶାଶ୍ବତପୁତ୍ର ।
 ଆଦ୍ୟନ୍ତ ନ କଲ ନୃପ ଯେ ଯେତେ କହିଲେ
 ଏକପୁତ୍ର ରେଣୁ ଥିଲେ ସବେଆନ୍ତେ ଭଲେ ।
 ଏକପୁତ୍ର ତେଜିବାକୁ ମନେ କଷ୍ଟ କଲୁ
 ଆପେ ଅଭିଜଣ କିପା ପରେ ଦୋଷ ଦେଲୁ
 ଯାହାଙ୍କୁ ନନ୍ଦନନ୍ଦନ ଅଟନ୍ତି ସପକ୍ଷ
 ତାଙ୍କର ଏ ତିନିଲେକେ ଅଛି କେ ବିପକ୍ଷ ।
 ବିଦୁର ଯହୁଁ କହିଲେ ଭିତର ବଚନ
 ଶୁଣିକରି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ହୋଇଲ ମନ୍ଦନ ।
 ବିଦୁର ବୋଲିଲେ ଶତପୁତ୍ରଙ୍କୁ ମରଇ
 ନିଜ ଜ ଶାବନ ତୋର ନ ଗଲ କିପାଇଁ ।
 ବଞ୍ଚିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ଯେବେ କରୁ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ କୋଳକରି ପୁତ୍ର ପୁତ୍ରକଣ୍ଠ ।
 ମୂର୍ଖପଣକୁ ଆଚରି କଲ କେଉଁ କର୍ମ
 ସର୍ବନାଶ ହେଲ ଏବେ ନ ବୁଝ ତା ଧର୍ମ ।
 ଏହି ପରକ ରେ ଯହୁଁ କହିଲେ ବିଦୁର
 ହୋଧକୁ ସମ୍ମାନ ବୋଲେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଗିର ।
 ହେ ବିଦୁର ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଆଣ ଯା ବହନ
 କିମର୍ତ୍ତେ ଅଇଲେ ତାହା ବୁଝିବା ଏକ୍ଷଣ ।
 ଏପରି ଶୁଣି ବିଦୁର ବାହାରକୁ ଗଲେ
 ହେ କୃଷ୍ଣ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଆସ ଗଜା ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ
 ଆଜ୍ଞାପାଇ ପାଞ୍ଚଭାଇ ଭିତରକୁ ଗଲେ
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଗାନ୍ଧାରୀର ଚରଣେ ନମିଲେ ।
 ପୁଷ୍ପଗୋଳେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବହନ ମନ୍ତରେ
 ଏମାନଙ୍କୁ ଦେଖିକରି ପଡ଼ିଲ ଶିତରେ ।
 ବାୟୁଯୋଗେ ମହାବୃକ୍ଷ ଯେସନେ ପଡ଼ଇ
 ସେପରି ପଡ଼ି କାନ୍ଦିଲ ହାହା ପୁତ୍ର କହି ।
 ଏକ ଦୁଇ ଦୁହେ ମଲେ ଶପ ଏକାବେଳେ
 ବୁଢ଼ାକାଳେ ପୁା ଦେଖିଲ ଥିଲ ମୋ କପାଳେ
 ଆରେ ପୁତ୍ର ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କାହିଁ ତୁ ରହିଲୁ
 ଶୋକ ସମୁଦ୍ରରେ ମୋତେ ବୁଢ଼ାଇଣ ଗଲୁ ।

ବଧାତା ଗତି ଅଛଇ ମୋ ହୁଅ ପାଷାଣେ
 ଏ ପାପପ୍ରାଣ ରହିଛି ଅନ୍ଧକ କାରଣେ ।
 ଭକ୍ତସ୍ବରେ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି କହେ ଏ ପ୍ରକାର
 ହେ ସଞ୍ଜୟ କି କରିବି କହ ତ ବିଚାର ।
 ବୁଢ଼ା ହେଲି ନୟନକୁ କହି ନ ଦଶଇ
 ତେତେବେଳେ ସ୍ତ୍ରୀ ସହବ କେଉଁପରି ମୁହିଁ ।
 କେତେ ହିତ ବୁଝାଇଲେ ମୋର ବନ୍ଧୁ ଜନେ
 ସେମାନଙ୍କ କଥା ମୁହିଁ ନ ଶୁଣିଲି କାନେ ।
 ହେ ସଞ୍ଜୟ ଶୁଣୁ ହ୍ରୋଷ ହାରିବେକ ରଣେ
 ଏ କଥା କେତେ ବିଚାର ନ ଥିଲି ମୁଁ ମନେ
 ପୃଥ୍ବୀରେ ନ ଥିଲି କେ ବାର କର୍ଣ୍ଣ ପରି
 ତାହାକୁ ପାର୍ଥ ମାରଲି କହ କେଉଁପରି ।
 ଶୁଣି ସଞ୍ଜୟ କହିଲୁ ଯୋଡ଼ି ବେନପାଣି
 ସବୁ ବିଧି ଆସୁଛି ଶୁଣ ନରମଣି ।
 କେବଣ ଶାସ୍ତ୍ର ନ ଜାଣ ଆହୋ ନରପତି
 ମୁହିଁ କିସ ବୁଝାଇବି ଅଟେ ମୁଖମତି ।
 ଜାଣିବା ମରବା ଦୁଃଖ ସୁଖ ଶ୍ରେଣୀଶ୍ରେଣୀ
 କର୍ମଫଳେ ଏ ସକଳ ହୁଅଇ ସଂଯୋଗ ।
 ତୁମ୍ଭ ପୁତ୍ର ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଖଳ ବୁଦ୍ଧିଥିଲ
 ସାଧୁଜନଙ୍କର ହିତ କେତେ ନ ଶୁଣିଲ ।
 ଶୁଣୁ ହ୍ରୋଷାଦି ବିଦୁର ଯେତେ ବୁଝାଇଲେ
 କେତେଶଶ୍ଚ ପଡ଼ାଛାମ ଦେବାକୁ କହିଲେ ।
 ସେଥିପାଇଁ ନଜେ କୃଷ୍ଣ ଆସିଣ ଏଠାକୁ
 ବୁଝାଇଲେ ନ ଶୁଣିଲ ତାଙ୍କର କଥାକୁ ।
 କେବଳ କହିଲୁ ମୋର ସଙ୍ଗତରେ ରଣ
 ନ କଲେ ନ ଦେବି ରୁମି ତଳ ପରିମାଣ ।
 ଆପଣ ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ କହିଲେ ବୁଝାଇ
 ତାହା ନ ଶୁଣିଲୁ ମନେ କର ନରପାଇଁ ।
 ଏହି ହେତୁରୁ ସେମାନେ ଅକାଳେ ବିନାଶ
 ହୋଇଲେ ଏଥିକ ଦେବ କାହାର ଏ ବୋଧ
 ଆପଣାର ବୋଧେ ସବେ ଗଲେ ଯମଆଳ
 କୁମ୍ଭର କିସ ଆସୁଛି କପା କୁମ୍ଭେ ଭଲ ।
 ପୂର୍ବପର ନ ଭବଣ କଲ ଯେଉଁ କର୍ମ
 ପତଙ୍ଗ ପ୍ରାୟ ଅନଳେ ହୋଇଲ ବଦନ ।
 ଏହା ଶୁଣି ପୁଣି ଅତି କଲକ ରେବନ
 ନ ଯାଇ କପା ରହିଛି ଏହି ପଥପ୍ରାଣ ।

ଆହା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ପୁତ୍ର ତୁ କାହିଁ ରହିଲୁ
 ଆରେ ଦୁଃଶାସନ ମୋତେ ସଙ୍ଗତେ ନ ନେଲୁ
 ଶକୁନ ଆସିଣ ମୋତେ ଏତେ ଦଶା ଦେଲ
 ତାହା ମନ୍ତ୍ରଣାରେ ମୋର ବଶ ନାଶ ହେଲ ।
 କାହାର ଆଶ୍ରୟ ନେଇ ଏବେ ମୁଁ ରହିବି
 ଦିନ ନ ସରିବ ମୋର ଏହା ଭାବ ଭାବ ।
 ପଣ୍ଡିତ ବିଦୁର ପୁଣି କହିଲେ ବୁଝାଇ
 ମହାବୀର ଆଉ ଶୋକ କର କାହିଁପାଇଁ ।
 ଯେତେ ଦିନକୁ ନିୟତ ଯାଇ ହୋଇଥାଏ
 ସେ ଦିନ ନ ଟଳଇ ସେ ଶରଣେକେ ଯାଏ ।
 ମହା ମହା ବୀର ଯାନ୍ତି ନିତି ଯମଦର
 ଭାବ ଦେଖ ମୃତ୍ୟୁ ଶବ ସକଳ ସଂସାର ।
 ମରଣର କାଳକାଳ ନାହିଁ ହେ ରାଜନ
 ତୁମ୍ଭର ଶୋକ କରିବା ଅଟେ ଅକାରଣ ।
 କେହି ମରେ ଗର୍ଭେ ଥାଇ କେହି ଦଶମାସେ
 କେ ପୃଥ୍ବୀ ପୂର୍ଣ୍ଣକରି ଯାଏ ଯମବାସେ ।
 କେହି ମରେ ବାଲ୍ୟକାଳେ ଏହା କର୍ମଫଳ
 କେ କାହାକୁ ନ ପାରଇ ମାରି ରବିତଳ ।
 ମୋର ବାକ୍ୟ ଶାନ୍ତ ହୁଅ ଆହେ ନରପାଇଁ
 ଶୋକ କଲେ ଆଉ ଫେରି ଆସିବେ କି କେହି
 ବିଦୁରଠାରୁ ଏପରି ଶୁଣି ତଥ୍ୟକଥା
 ଗାର୍ବ ନିଃଶ୍ୱାସ ପକାଇ ପୋତିଲ ସେ ମଥା ।
 ପୁଣି ଗନ୍ଧାସ୍ତ୍ର କହିଲୁ ଆରେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର
 କି ଯଶ ଅଜିଲୁ ମାରି ଶତପୁତ୍ର ମୋର ।
 ଗୁରୁ ରାଜ୍ୟପାଇଁ ବାବୁ ଧର୍ମକୁ ଲଢ଼ିଲ
 ଈତି ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧବକୁ ବିନାଶ କରିଲ ।
 ଯେବଣ କାଳରେ ବାବୁ ବିଦ୍ଧ ମୁଁ ହୋଇଲି
 ସ୍ତ୍ରୀ ମୋର ଅତି ବୋଲି ଶ୍ରବଣେ ଶୁଣିଲି ।
 ମନ ମଧ୍ୟରେ ଭାବିଲି ଭଣ୍ଡା ତନ୍ମୁହାନ୍
 ସୁନ୍ଦର ବସ୍ତ୍ର ଦେଖିବା ମୋର ଅକାରଣ ।
 ଅନ୍ଧପଟଳ ବାନ୍ଧିଲି ସ୍ୱାମୀର ନିମନ୍ତେ
 ନ ଚାହିଁଲି ପୁତ୍ରମୁଖ ଆଜ ପରିସନ୍ତେ ।
 ଅନ୍ଧପଟଳ ମୋହର ଫେଡ଼ି ଯୁଧିଷ୍ଠିର
 ତୁମ୍ଭ ମୁଖ ଚାହିଁ ଯାଇ ପୁତ୍ରଶୋକ ମୋର ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପୁଣି ଲେ ଗୁପ୍ତେ କହ ସହଦେବ
 ପଟଳ ଫେଡ଼ି ଚାହିଁଲେ କେଉଁ କଥା ହେବ ।

ସହଦେବ ବୋଲେ ଏହୁ ଶୁଣିବ ଯାହାରେ
 ଅବଶ୍ୟ ଦହନ ହେବ ତା ନେହୁ ଅଗ୍ନିରେ ।
 ପୁଣି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କହିଲେ ଆହେ ସହଦେବ
 ଏହାର ଅନ୍ତପଟଳ କପର ପଟିବ ।
 ବିଗୁରେ ସ୍ତ୍ରୀ ଏକପୁତ୍ର ଅଟଇ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ
 ସେ ଅନ୍ତପଟଳ ଫେଡ଼ି ଶୁଦ୍ଧ ତାର ମୁଖ ।
 ଏହା କହି ଦୁର୍ଦ୍ଦଶକୁ ଡାକଣ ସରଗେ
 ବୋଇଲେ ମାତା ପଟଳ ଫେଡ଼ି ବାବୁ ବେଗେ
 ଶୁଣି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବଚନ ସେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ବାଳ
 ଫେଡ଼ିଲେ ଯାଇ ମାତାର ସେ ଅନ୍ତପଟଳ ।
 ତତ୍ତ୍ୱ ମଳଣ ଗାନ୍ଧାରୀ ବଚନକୁ ତୋଳି
 ଗୁଣି ଦିଅନ୍ତେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ବେହୁ ଗଲ ଜଳି ।
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ତହୁଁ ହରି ଆଡ଼ି କରିଥିଲେ
 କି କର୍ମ କଲୁ ଗାନ୍ଧାରୀ ବିଦୁର କହିଲେ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ଶରଣେ ବଞ୍ଚିଥିଲୁ ଯେଉଁ ବସୁ
 ତାକୁ କୁ ଦହନ କଲୁ ସେ ପର ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ବୋଇଲେ ମୁଣି ଆଦ୍ୟରୁ ଅରୁଣୀ
 କିଏ ସେ ମୋ ପୁତ୍ର ବୋଲି ନ ପାରିଲି ତହିଁ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ମାଗୋ ତୋର ପୁତ୍ରଗୋଟି
 ଶରଣ ପଶିଲ ତାକୁ ରଖିଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ।
 ଏକ ନନ୍ଦନ ଥିଲା ତୋ ଅନ୍ତର ଲଜଡ଼ି
 ଥିକ ତୋ ବିଗୁର ତାକୁ ମାରିଲୁ ଯା ପୋଡ଼ି ।
 ଏବେ ପୁତ୍ରପରି ବାନ୍ଧି ଅନ୍ତ ପଟଳକୁ
 କି ଯଶ ଲଭିବୁ ନାଶ କଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି କୁ ।
 ଏବେ ବିଗୁର ପାଣ୍ଡବେ ତୋର ନିଜ ବାଳ
 ନିଜ ପୁତ୍ରକୁ ପାସୋରି ଯାହୁ ପ୍ରତିପାଳ ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ହୋଇଲେ ଶାନ୍ତି କୃଷ୍ଣଙ୍କ ବଚନେ
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର କୋପକଲ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ନିଧନେ ।
 ରେ ବରଦ ବୃଦ୍ଧକାଳେ ବେଲୁ ପୁତ୍ରକଷ୍ଟ
 ଇନ୍ଦ୍ର ସମ ଶତପୁତ୍ର ମୋର କଲୁ ନଷ୍ଟ ।
 ବୁଢ଼ାକାଳେ ମୋତେ କୁହ କଲୁ ଅପୁତ୍ରକ
 କେଉଁଜନ୍ମେ କରିଥିଲି ବେକଶ ପାତକ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ପାଣ୍ଡବର ତୋର ବାଳ
 ତାକୁ ପାସୋରି ଏହାକୁ ଏବେ ପ୍ରତିପାଳ ।
 ଜୟ ମାତା ସରସ୍ୱତୀ ବସୁଙ୍କ ଘରଣୀ
 ଜୟ ମାତା ସରସ୍ୱତୀ ଜୟ ଜଣାପାଣି ।

ତୋହର ପାଣା ଶୁଣିଣ ବିଷ୍ଣୁ ମୋହୁଁ ହୋଇ
 ସବୁବେଳେ ତୋତେ ପ ଶେ ରଖିଥାନ୍ତି ସେହି
 ତୋ ପାଦ-କମଳେ ମୋର ସବା ରହୁ ଆଶ
 କହଇ ଯେ ଶୁଦ୍ରମୁଖ ଶ୍ରୀ ଶାରଳା ବାସ ।

ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଦ୍ୱାରା ଲୌହ ଭୀମ ଚୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଗାନ୍ଧାରୀ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଶାପ ଦେବା

ଏଥୁଅନ୍ତେ ରାଜା ପୁତ୍ରେ ଯୋଡ଼ି ବେନିପାଣ୍ଡୁ
 କି ହେଲ ଏଥୁଭିତ୍ତରୁ କହ ମୁନିମଣି ।
 ରାଜା ବଚନେ କହନ୍ତି କୁମ୍ଭରସି ଶିଷ୍ୟ
 ମନଦେଇ ଶୁଣ କୁମ୍ଭେ ବଲକାର ଭଣ ।
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଶୁଣିକରି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ କଥା
 ଶ୍ରୀମସେନକୁ ବୋଇଲେ ଗୁଡ଼ ମନବ୍ୟଥା ।
 ଆସ ବାବୁ ଶ୍ରୀମସେନ ଆସ ମୋର ବାପ
 ତୋତେ କୋଳେ ଧରି ମନୁ ତେଜବ ସନ୍ତାପ
 କୋଳ ପ୍ରସାରିଣ ସହୁ ଶ୍ରୀମକୁ ତାକଲ
 ଶ୍ରୀମ ଇଠି ପିବାପାଇଁ ମାନସେ ଭଲଲ ।
 ତହୁଁଧର ଜାଣିପାର ମନ ଶ୍ରୀମଙ୍କର
 ପଛକୁ ଘୁଆଇ ବେଳେ ଧରି ତାଙ୍କ କର ।
 ପୁଣି ଅନ୍ଧ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବୁଢ଼ା ହୁଡ଼ାହୋଇ
 ଡାକେ ଶ୍ରୀମସେନେ ଗୁଡ଼ ବଚନକୁ କହ ।
 ତହୁଁ ଲୌହଭ୍ରମେ ଆଣି ବେଳେ ନରହରି
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଧରି ତାକୁ ଆକର୍ଷଣ କରି ।
 ମହା ବଳବନ୍ତା ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବଜ୍ରସେନା
 ଭୁଜେ ଭିଡ଼ିଲେ ଲୁହାର ଶ୍ରୀମ ହେଲ ବୁନା ।
 ବେଦସୂତ ମନୁ ପୁଜା କଲେ ହେ ଅଗସ୍ତି
 ଆଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ କଥା କହିଲ ଆହେ ବ୍ରହ୍ମଯତ ।
 ଲୌହମୟ ଶ୍ରୀମମୁଣି କେଉଁଠୁ ପାଇଲେ
 ଧାତକରେ କୃଷ୍ଣ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଆଗେ ବେଳେ ।
 ଅଗସ୍ତି ବୋଇଲେ ଶୁଣ ହେ ମନୁ ରାଜନ
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଶତପୁତ୍ର ଜନ୍ମିଲେ ସେ ଦିନ ।
 ଅନ୍ଧ ନରପତି ବୋଲେ ଶୁଣ ହେ ବିଦୁର
 ପୁତ୍ର ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆଣି ଦିଅ ମୋ କୋଇର ।

ବହୁର ବୋଇଲେ ଦେବ ଜ୍ୟେଷ୍ଠପୁତ୍ର ତୋର
 ଏକାକ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣ ଏ ହୋଇବ ମହାର ।
 ଶଙ୍ଖଧ୍ୟ ପଦ୍ମଧ୍ୟ ଅଛି ଏହା କରେ
 ପଦ୍ମ ବିକାଶ ହୋଇବ ଗୁଲିଲେ ପଦରେ ।
 ଲକ୍ଷେ ନୃପତିର ଦେବ ଏ ମଉଡ଼ମଣି
 ଏହା କଲୁ ନ ଗୁଡ଼ବେ କେତେ କମଳିନୀ ।
 ଜଣାଯାଏ ଲେଖାଅଛି ଏହା କପାଳରେ
 ଅଳ୍ପକାଳେ ବଧ ଦେବ ଶ୍ୟାମର ହସ୍ତରେ ।
 କର୍ବଣ ମଧୁ ପିଙ୍ଗଳ ପ୍ରକୃତ ଏହାର
 ଏହୁ ଥିଲେ ବଂଶ ଭଲେ ନ ରହିବ ତୋର ।
 ଏହା ହେବୁ କୁଳକ୍ଷୟ ଦେବ ନରସାଇଁ
 ତେଣୁ କହୁଛି ଏହାକୁ ରଖି ନ ଯୋଗାଇ ।
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବୋଲେ ଶୁଣି ବିଦୁର ବଚନ
 ଏଡ଼େ ବିଚକ୍ଷଣ ପୁତ୍ର ନାଶିବ କେସନ ।
 ତହୁ ଏକ ଲୁହା ଶ୍ୟାମ ଗଢ଼ାଇ ଆଣିଲୁ
 ଆଶଠାଶାଳରେ ତାକୁ ନେଇ ରଖାଇଲୁ ।
 ଲୌହଗିରି ସମ ତାର ହିତର ଶରୀର
 ନିଜ ତା ସଙ୍ଗେ ଲଢ଼ଇ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସାର ।
 ଏପରି ପ୍ରତାପ ଲଢ଼ି ଶତ୍ରୁମଣ୍ଡଳ ଭଣ
 ଶ୍ୟାମକୁ ମାରିବାପାଇଁ କରଇ ଅଭ୍ୟାସ ।
 ବୃଷ୍ଣ ଶ୍ୟାମ ପାର୍ଥ ଯାଇ ତାହାକୁ ଆଣିଲେ
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରର କୋଳରେ ନେଇକରି ଦେଲେ ।
 ତାହାକୁ ଯେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ସବଳେ ଗ୍ରସିଲୁ
 ମୋଡ଼ାମୋଡ଼ି କରନ୍ତେ ସେ ଶୁଣା ହୋଇଗଲୁ
 ଲୁହାର ଆଗାତେ ମୁଣ୍ଡ ବହନ୍ତେ ରୁଧିର
 ଅସାଧୁମ ହୋଇ ଗଲା ପଡ଼ିଲୁ ଭୂମିର ।
 ଶ୍ୟାମସେନ ଶତେସିଂହ ବଳେ ବଳବାନ
 ଏକଲକ୍ଷ ସିଂହବଳ ବହର ଗଜନ ।
 କୋଳରେ ଧରି ବିଦୁର ମୁଖେ ସିଂହ ପାଣି
 ସତେଜ ନିମନ୍ତେ ବଞ୍ଚେ ଧରିଣ ବଞ୍ଚଣି ।
 ପଦ୍ମ ତେଜନା ପାଇଲ ଅଳ ବସ୍ତ୍ରଧାରୀ
 ସକୃଷ୍ଟେ ସେବନ କଲୁ ଶ୍ୟାମ ନାମ ଧରି ।
 କୁଳର ମଣ୍ଡନ ଆରେ ମୋର ଦୁବୋଧର
 ଗାଡ଼ ଆଇବନ କଲୁ ମୁହିଁ ମୂର୍ଖ ସ୍ବର ।
 ତୋର ଶ୍ରୀବଳ ଜାଣି ନ ଥିଲି ମୁଁ ମନ
 କେଉଁବଳେ ମାଇଲୁ କୁ ଯେ ମାନବୋଚିତ ।

ଜାଣୁ ଜାଣୁ ଏଡ଼େ ବଡ଼ ମନ୍ଦକର୍ମ କଲ
 ତୋତେ ମାରି କି ମୋହର ପୁତ୍ରକୁ ପାଇଲ ।
 ତୋତେ ମାଇଲି ବାବୁରେ ଲଭିଲି କି ଯଶ
 ଏଡ଼େ ମନ୍ଦକର୍ମ କର୍ଯ୍ୟ କଲି ମୁଁ ବାଳୀଶ ।
 ଏପରି କାହିଁଲୁ ଯଦୁ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଗପ୍ତ
 ଶୁଣି ଶ୍ୟାମ ହୋଧରରେ କମ୍ପାଇଲୁ କାୟ ।
 ଦୁଇହାତେ ବୁଲଇଲ ଗଦା ଅତି ସେଷେ
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ମାରିବାକୁ ଚାଲୁ ମାନସେ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଦୁହେ ଭବିତ ଏ କର୍ମ
 ପୁତ୍ର ପାଇଁ ହୋଇଛନ୍ତି ଏହି ମତି ଭ୍ରମ ।
 ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ପିତା ଅଟନ୍ତି ସେ ତାଙ୍କ ବୋଷ ଗୁଡ଼ି
 ପୁତ୍ରଙ୍କ ନିଧନେ ଗଣ ହୋଇଛନ୍ତି ସେ ଗୁଡ଼ି ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଆଦେ ଶୁଣ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
 ଶ୍ୟାମକୁ ପ୍ରାଣେ ମାଇଲି ଗଲୁ ପୁତ୍ର କଷ୍ଟ ।
 ଯାହା ଉପରେ ଭୁଲୁ ଚିତ୍ତେ କୋପ ଥିଲୁ
 ସେ ମରିଲୁ ନିଷ୍ଠୁର ଗୁଣ୍ୟ ଏବେ ହେଲୁ ।
 ଶ୍ୟାମର ନିଧନେ ଏବେ ପାଣ୍ଡବେ ନିର୍ମାଣ
 ହୋଧ ସମ୍ମାନ ହେ ଗଜା ହେଲୁ ମହାପୁରୀ ।
 ପୁଣି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ନରସାଇଁ
 ଭୁଲୁ କଲରେ ଶ୍ୟାମର କସ ପାରେ ହୋଇ ।
 ଶ୍ୟାମସେନ ବୋଲେ ଶାନ୍ତ ହୋଇଲୁ କି ପିତା
 ମୁହିଁ ପର ଶ୍ୟାମସେନ ଭୁଲୁ ପୁତ୍ରହତ୍ୟା ।
 ଏମନ୍ତ କୁଟ କଲେ କି ପାଣ୍ଡବକୁ ପାରି
 ଯାହାଙ୍କ ସହାୟ କର୍ଣ୍ଣ ଅଟନ୍ତି ଶ୍ରୀହରି ।
 ଅନେକ ଝିଙ୍କାସି ଯଦୁ ପାବନ କହିଲୁ
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବେନିନେନ୍ଦ୍ର ଲେଚକ ବହିଲୁ ।
 କୋଳେ ଧରି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବୋଇଲ ବିଦୁର
 ସବୁ ସରିଲଣି ହୋଧ ପରିତ୍ୟାଗ କର ।
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବୋଲେ ବେଦ କେମନ୍ତେ ଧରିବି
 ପୁତ୍ରଙ୍କ ନିଧନେ ଆଉ ଜାଣି କି କରିବି ।
 ଗୁଲ ହେ ବିଦୁର ବେଶିଯିବା ବୁରୁଷେଷ
 ରଥରେ ଆସେହି ତହୁ ତଳିଲେ ଭରିତ ।
 ସଞ୍ଜୟ ସାରଥୀ ପଣେ ବାହେ ରଥବର
 ବୃଷ୍ଣ ସହିତେ ଶାନ୍ତବ ସାଥ ସହୋଦର ।

ଚିତ୍ରର ଆଦର ଧୂଳିକୁ ନରସାରି
 ଗାନ୍ଧାରୀ ସହ ବଧୂ ଏ ରଥକୁ ଅଗ୍ରେକ ।
 କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ମଧ୍ୟେ ଯତ୍ନ ପ୍ରଦେଶ ହୋଇଲେ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅଗ୍ରତେ ତତ୍ତ୍ୱ ଗାନ୍ଧାରୀ କହଲେ ।
 ଦେଖିବ ବୀଣ ମୋହର କେହ୍ନେ ହେଲେ ହତ
 ଏହା କହି ପଟଳକୁ ଫେଡ଼ଣ ଭୁବନ ।
 ବୋଇଲ ଦେଶ ହେ କୃଷ୍ଣ ଏହି କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର
 ମହାନିଦ୍ରା ପାଇଛନ୍ତି କେତେ ସନ୍ଧିପୁତ୍ର ।
 ଦ୍ରାବଣପୋଜନ ପାଏ ମୃତପିଣ୍ଡ ପଡ଼ି
 ଧରାଧର ହୋଇ ସବେ ଗଲେଣି ତ ସତ ।
 ଅନେକ ଗଜା ସମର ବାରଣେ ଅଇଲେ
 ରଣ ତେଜ ଶୋଇଛନ୍ତି ଧରଣୀର କୋଳେ
 ନାନାରତ୍ନ ଅଭରଣ ଅଙ୍ଗେ ପିନ୍ଧିଛନ୍ତି
 ସେ କାଳ ରହି ପରାୟ ଢେଙ୍କ ବିଚାଶନ୍ତି ।
 ଗୁଣିଅଛନ୍ତି ନିଗୁଣି ଗାନ୍ଧାରୀ ଗୁହଁଲ
 ଅଗଣିତ ସୈନ୍ୟ ପଡ଼ିଅଛନ୍ତି ଦେଖିଲ ।
 ଏହିପରି ଦେଖି ଦେଖି ଗଲ ଧୀରେ ଧୀରେ
 ପହଞ୍ଚିଲ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶରଣପା ନାକଟରେ ।
 ସଞ୍ଜୁ କହନ୍ତି ଦେଖ ଦେଖ ଗୋ ଗଜର
 ଶରଣେ ଶୋଇଛନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କେଉଁପରି ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ବୋଲେ ହେ କୃଷ୍ଣ ଏ ଶାନ୍ତପୁତ୍ର
 ସୁରମଣେ ଜିଣିବାକୁ ଏକା ସାମରଥ ।
 କହୁ ନିଗୁଣି ଗୁହଁଲ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ମୁଖ
 ମୋର ପ୍ରସନ୍ନ ନିମନ୍ତେ ଭୋଗିଲ ଏ ଦୁଃଖ
 ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣକୁ ଶେ ଭବଜଳ
 ପିତାର ନିମନ୍ତେ ଦାସ ଗ୍ରହଣ ନ କଲ ।
 ସ୍ୱରାଜ୍ୟରେ ମରିବାକୁ ମନକୁ କଲାବ
 ଶରଣପା କର ରଣସେନେ ଅଛ ଶୋଇ ।
 ହେ କୃଷ୍ଣ ଜାଣିଲି ମୁଁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଚରଣ
 ଅପେ ମଲେ ପାଣ୍ଡବକୁ ନ କରିଲେ ହତ ।
 ସବଦା ଏ ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ନେହ କରିଥାନ୍ତି
 କେମନ୍ତେ ନାଶିଲେ ତାଙ୍କୁ ପାଣ୍ଡବ ଦୁର୍ମତ
 ପୁଣି ପାଣ୍ଡବେ ବୋଇଲେ ମନ୍ଦବୃତ୍ତ କଲ
 ବର ଅଗତ ନ ପାଣ୍ଡୁ ସବୁ ବୁଝାଇଲ ।
 ଭୁବଣବା ସେ ବାହୁକ ବୀର ସୋମଦତ୍ତ
 ବୀରସ୍ଥାନ ଜନେ ବାବୁ ଜାଣିଲ କେମନ୍ତ ।

ତତ୍ତ୍ୱ ଗାନ୍ଧାରୀ ଶୋଧରେ ଚଳିଲ ଭୁବନ
 ଦେଖିଲ ପଡ଼ିଅଛନ୍ତି ଭରତାଜପୁତ୍ର ।
 ଅହେ କୃଷ୍ଣ ଦେଖ ଦେଖ ଦ୍ରୋଣ ଏ ଅଟଳ
 ଏହାକୁ ଜିଣନ୍ତା କେନ୍ଦ୍ର ନ ଥିଲ ଏ ଶିଳ
 ଅଚଳ ଗୁଳିକା ପାଇଁ କେ ହେଲ ସମର୍ଥ
 ପୁଥୁଗାଦି ତୋଳିଧର କେ କରିଲ ଛତ ।
 ଅଶିଶୁ କାୟୁଗତ ରୁଲେ କେଉଁଜନ
 ଜାଣିବା ସେ ଦ୍ରୋଣେ ଅବା କରିବ ନିଧନ ।
 କେଉଁ କାରଣରୁ ଅହେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରାବ
 ପଡ଼ିଲେ ଏ ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ ରଣେ ପ୍ରାଣହାର ।
 ପାହାଠାରୁ ବିଦ୍ୟା ଶିଖି ଦେବଦାସୀ କଲ
 ତାହାକୁ କେମନ୍ତେ ପାର୍ଥ ରଣରେ ମାଇଲ ।
 ହେ କୃଷ୍ଣ ଦ୍ରୋଣ ଅଟଳ ଗୁରୁ ଏହାବର
 ନାଶିବାକୁ କେହ୍ନେ ସତ କଲିଲ ତାଙ୍କର ।
 ଗୁରୁଜନ ବଧ କଲେ ଗୁରୁ ଗୁଣପାଇଁ
 ଏହି ଗୁଣାଳଙ୍କ ମୁଖ ନ ଗୁହଁବ ମୁଁ ।
 ତତ୍ତ୍ୱ ଚଳିଲ ଗାନ୍ଧାରୀ ଶୋଧରେ ହୋଇ
 ଦେଖିଲକ କର୍ଣ୍ଣ ଶ୍ରୀରାଜେ ଅଛ ଶୋଇ ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ବୋଇଲ କୃଷ୍ଣେ ଶେଦବର ହୋଇ
 ଦେଖ କର୍ଣ୍ଣ ଦିଭ୍ୟବନେ ଅଜୟ ଅଟଇ ।
 ମୋର ସୁଦୃଢ଼ ନିମନ୍ତେ ଏହୁ ଯୁଦ୍ଧ କଲ
 ଏଡ଼େ ବଡ଼ ବୀର ହୋଇ ରଣେ ପ୍ରାଣ ଦେଲ
 ହା ହା କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି ତାକୁ ଧରଲ କୁରତେ
 ଅରେ ତୁମ୍ଭର ଭାବତ ମାଇଲ କେମନ୍ତେ ।
 ଅଭେଦ କରକ କର୍ଣ୍ଣେ ଅମୃତକୁଣ୍ଡଳ
 କପଟରେ ମାରି ଦାନ ନେଲେ ଅଗଣ୍ଡଳ ।
 ଧୀରକର କୁହୁ ପାଦ ପକାଇବା ପାଇଁ
 ଶିଳ ନିଜ ଶତଭର ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଦିଅଇ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ତୋଷି ପାଇଲ ତୁ ବଜ୍ର ଶକତ
 ଏଡ଼େ ବଡ଼ ଅସ୍ତ୍ର ରଖି ନ ପାଇଲ କହି ।
 କର୍ଣ୍ଣକୁ କେମନ୍ତେ ନାଶ କଲ ଅରଜୁନ
 ସକଳ ଭୀଷଣ ତୋର ଅଟେ ଭଗବାନ ।
 କୁରୁସାଗରକୁ କିଏ ପାରନ୍ତା କି ଜଣି
 ଉପାୟ କରିଣ ମରାବଲ ତପସାଣି ।
 ତତ୍ତ୍ୱ ସେଦନ କରିଣ ଚଳଇ ଗାନ୍ଧାରୀ
 ଦେଖିଲକ ଦୁଃଶାସନ ପଡ଼ିଅଛ ମର ।

ଦେଖ ହେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମୋର ଦୁଃଖାସନ ପୁନଃ
 ରୂପରେ ଜର ଜର ହୋଇଛି ତା ଗାଧ ।
 ଧନ୍ୟ ଗ୍ରାମସେନ ଧନ୍ୟ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ତୋହର
 ଦୁଃଖାବଳେ କଳାଇଲ କେଶ ଦ୍ରୋପଦୀର ।
 ସର୍ବସୁଖୀ କରଣ ରଣରେ ମାରଲ
 ହିଅ ବିଦାରଣ ତାର ରୂପର ପିଇଲ ।
 ଗ୍ରାମସେନ ବୋଇଲ ମୋ ଦେଲ କେଉଁଦୋଷ
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା ପାଳନ କଲ ନୁହେଁ ଅପରାଧ ।
 ଗ୍ରାମ ବୋଲେ ଦେହେ ମାତ୍ର ମୁଣ୍ଡ ଲଗାଇଲ
 ଅକାଉଁକି ଡର କ୍ରେ ଗର୍ଭକୁ ନ ନେଲି ।
 ଧରଣ ଯାଜ୍ଞସେନାର କେଶ ଯେଉଁ ହସ୍ତେ
 ତାହା ଉପାଡ଼ିଲ ମାନବୋଦନ ସାପାତେ ।
 ତହୁଁ ଚଳିଲ ଗାନ୍ଧାରୀ ବିଦୁରକୁ ସେନା
 କିନ୍ତୁଦୁରେ ଦେଖିଲ ସେ ପଡ଼ିଛି ଶକୁନି ।
 ଅରେ କାକୁ ମୋ ଗାନ୍ଧାରୀଦେଶ ଅଧିପତି
 ଗୁରୁ ବିବେକ ଜ୍ଞାନରେ ସମ ବୁଦ୍ଧପୁତ ।
 ବିନାତୋଷେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବହୁ ଶାସ୍ତ୍ର ଦେଲ
 ପଥରଘରେ ଭର ତୋ ବଣ ମସବଲ ।
 ତହୁଁ ବିଦୁର ଅରଲ ତୋର ଗୁରୁକଳେ
 ପିତୃରଣ ପରଶୋଧ କଲ ଏତେକାଳେ ।
 ଦେଖ କୃଷ୍ଣ ଏ ମୋହର ଶଳ ସହୋଦର
 ଉପାୟ କର ମାରଲ ବଣକୁ ମୋହର ।
 ଭାର ଏ ଏହାକୁ କି ବୋଲିବ ଯଦୁନାଥ
 ଦେଖି ଯାକୁ ଶୋକ ମୋର ନ ହୁଏ କିଷ୍ଟଭ
 ଭୋ କୃଷ୍ଣ ଏ ଯେବେ କର ନ ଆତ୍ମା ଏ କୃତ୍ୟ
 କାହିଁପାଇଁ ମରଥାନ୍ତେ ମୋର ଶତପୁତ୍ର ।
 ହେ କୃଷ୍ଣ କୁରୁପାଣ୍ଡବ ଏହି ବେନିଦଳ
 ଶକୁନି କୁଟ ନ ବୁଝି ଅମ୍ଭେଲେ ଗୋଲ ।
 ଆରେ ଆରେ ଶକୁନି ତୁ ନିର୍ଦ୍ଦୟ ପାଥ
 ଦୁଷ୍ଟଗୁରୁ କର ମସବଲ ଶତେପୁତ୍ର ।
 ଜୟଦ୍ରଥେ ଦେଖିଲ ସେ ତହୁଁ ଚଳିଯାଇ
 ପାର୍ଥ ଏହାକୁ ମାରଲ କେଉଁଦୋଷ ପାଇଁ ।
 ଦୁଃଖୀନା ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ବ୍ରହ୍ମର କି ଭଗ୍ନୀ
 ଏକଦୋଷ ତାର ନ ସହଇ ଫାଳଗୁଣି ।
 ତାହା ଶୁଣି ବୋଲେ ପାର୍ଥ କପଟେ ଗୋ ମାତ୍ର
 ଜୟଦ୍ରଥ ମୋ ପୁତ୍ରକୁ ମାରଲ କେମନ୍ତ ।

ବନସ୍ତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠର ନେତୃତ୍ୱ ଶ୍ରୋତାକୁ
 ଦୁଃଖୀନା ସଦାଶେ ଥରେ ଗୁଡ଼ିକେଲି ତାକୁ
 ତହୁଁ ଶତନ କରଣ ଚଳିଲ ଗାନ୍ଧାରୀ
 ଦେଖେ ସଜାନବେ ପୁତ୍ର ପଡ଼ିଛନ୍ତି ମର ।
 ହା ହା ପୁତ୍ର ଗୁଣମଣି ଗୁଣଗଲ କେଶେ
 ଜୀବନ୍ତେ କୁମ୍ଭ ମୁଖ ମୁଁ ନ ଦେଖିଲି ଦିନେ
 ଏବେ ତୁମ୍ଭ ମୃତଦେହ ଦେଖିଲି ରେ କାକୁ
 ଦେଖ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମୋ ବଣ ବୁଡ଼ିଲଣି ସବୁ ।
 ଏତେ ପୁତ୍ର ଉପକାର ଆଶୁ କୁଡ଼ୀ ହେଲି
 ଏହା କହି ମୂର୍ତ୍ତୀପାର ପଡ଼ିଲ ସେ ଭଲ ।
 ବିଦୁର ସଖିୟ ତାକୁ ଧରନ୍ତେଣି ତୋଳି
 ଚେତନା ପାଇ ବୋଇଲ ଶୁଣ ବନମାଳି ।
 ତାକ ହେ ଗ୍ରାମସେନକୁ ଦେଖେ ତାର ମୁଖ
 କେତେକେ ପାମୋରବି ଶତପୁତ୍ରଙ୍କର ଦୁଃଖ ।
 ଶେତବର ହୋଇ ତହୁଁ ଗାନ୍ଧାରୀ ଚଳିଲ
 ଅସାଷ୍ଟମେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ପଡ଼ିଛି ଦେଖିଲ ।
 ମଣି ନିର୍ମିତ ମୁକୁଟ ଗଲାରହୁ ହାର
 ଦିଶୁଛନ୍ତି ନୀଳମେସେ ବିଦ୍ୟୁତ୍ ପରକାର ।
 ଯୁଦ୍ଧବାକୁ ଆସିଥିଲେ ଯେତେ ଦଣ୍ଡଧାରୀ
 ମଣିମୟ ହାର ହୃଦେ ଦେଉଥିଲେ ଭର ।
 କିପାଇଁ ରେ ଗ୍ରାମ ଏତେ ମନ୍ଦକର୍ମ କଲ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଜାତ୍ରପରେ ଗଦା ତୁ ପିଟିଲ ।
 ଦିଶୁଥିଲ ଏ ମୁକୁଟ ମଣି କି ସୁତର
 ପାଦରେ ମରଦ ତାକୁ କରଦେଲ ରୁର ।
 ବୋଲିଲ ଯେ ଗ୍ରାମସେନ ଶୁଣ ଅଗୋ ମା ଏ
 ଦ୍ରୋପଦୀର ଜାନୁ ଦେଖୁଥିଲେ ତୋର ପୋ ଏ
 ଭେଣୁ ଦ୍ରୋପଦୀ ତାହାକୁ ଶାପ କଲେ ଦାନ
 ରେ ମୁତ କାଳେ ତୋହର ହେଉ ଜାନୁରୁ
 ଅପାର ଅନ୍ୟାୟ ମାଗୋ ତୋର ସୁତେ କଲେ
 ସୁଧର୍ଷ୍ଣ କି କୁଟପଣା ବ୍ୟାଧ ଖେଳାଇଲେ ।
 ଚେରବର୍ଷ ପଠାଇଲେ ବନକୁ ଅମ୍ଭକୁ
 ମଗାଇଲ ନିଜ ଗ୍ରାମ ପେଶି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣକୁ ।
 ଅପମାନ ଦେଲେ ଫେର ଅରଲେ ମୁଗୁର
 କଲ ନ ଭାବିଲି କିପାଁ ପୁତ୍ରକୁ ତଥର ।
 ତୁହି କି ନ ଜାଣୁ ମୋତେ ଦେଲ ବିଷଲତ୍ତ
 ଅମ୍ଭକୁ ଦୋଷ ଦେଉଛୁ ତୋର ମୁଣ୍ଡପୋଡ଼ ।

ପୁଣି ଏକ ଜକୁବର ଭୟରେ କୁଟେ
 ତୋର ପ୍ରସମାନେ ପର ନ ଥାନ୍ତି କପଟେ ।
 ସାଧୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଲେ ଏତେଶାସ୍ତି
 ଏପରି କେତେ ଅନ୍ୟାୟ ସହେ ପ୍ରଜ ପତି
 ଅସୁମାନଙ୍କୁ ସୁରା ନ ଦେଇ ଶୃଙ୍ଗକୁ
 ସେକାଳେ ନ ତଥରୁ କିପି ଗୋ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ
 ପୁଣି ମଧୁସ୍ତ ହୋଇଣ ସଲେ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ
 ସଙ୍ଗରେ ତାଙ୍କୁ ଯେତେବେ ଦେଲେ ଅପମାନ ।
 ସେକାଳେ କିପି ତଥର ନପାରଲ ମାୟେ
 ମନ ଗୁଚିରେ ଅବଶ୍ୟ ହୁଅଇ ଅଳସେ ।
 ତୋ ପୁତ୍ରଙ୍କ ଅନ୍ୟାୟକୁ କାର୍ଯ୍ୟକ ନ ନିନ୍ଦୁ
 ବୁଝି ନ ବୁଝିଲ ପର ବାହୁକି ତୁ କାନ୍ଦୁ ।
 ପୁଣି କାନ୍ଦ ଗ୍ରାମସେନେ ଗାନ୍ଧାରୀ ଦହଇ
 ମାରଲ ତେବେ ତୋ ମନ ଶାନ୍ତି ନ ହୋଇଲ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଶତାବ୍ଧିରେ ଅସାମାନ୍ୟ ହୋଇ
 ପଡ଼ିଲ ପରେ ମୁକୁଟ ମର୍ଦ୍ଦିଲି କପାରି ।
 ଗୁରୁତର ଶୋକେ ଦେବାହୋର ଅସମ୍ଭାଳ
 ମାନସେ ବିଦ୍ରାବି ଶୃଙ୍ଗକୁ କଲ ଯାଇ ବୋଲ ।
 ଉଠ ଉଠ ଆରେ ବାବୁ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
 କେତେ ନିଦ୍ରା ଯାଇଅଛି ପାହୁଲଣି ଶୁଭ ।
 ତୋତେ ଶତେକ ଯୁବତୀ ଗୁମର ତାଳନ୍ତି
 ହଂସୁଲ ଭୂମିରେ ନିଦ୍ରା ନ ମାଡ଼ଇ ଶୁଭ ।
 କସ୍ତୁରୀ ଚନ୍ଦନ ନିଜ ବୋଲନ୍ତି ତୋ କାଷ୍ଠେ
 ଏବେ ଶଗୁରକୁ କିପି କଲ ରକ୍ତମୟେ ।
 ଲକ୍ଷେ ଗୁଳାକ ଉପର ହେଲ ଉଚ୍ଚତମ
 ଅତିମାନେ ଦେଲେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ତୋ ନାମ ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ଦେବା ଏପରି ଶୋକ ପଡ଼ି କଲେ
 ତହୁଁ ମନେମନେ ହମି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ।
 ସେ ତାହାର କଲ କର୍ମ ହୁଅଇ କି ଆନ
 ସେବେଲେ ନ କଲ କିପି ବିଦୁର ବଚନ ।
 ସେ କାଳ କଥା ପଶିଲ ନାହିଁ ତୋର କର୍ଣ୍ଣେ
 କାର୍ଯ୍ୟପାଇଁ ଏବେ ଶୋକ କରୁ ଅଭାବଣେ ।
 ପୁନଶ୍ଚ ବୋଇଲ ବାବୁ ଦେଖ ହେ କହ୍ନାଇ
 ଏ ବୋହୂଙ୍କ ଦୁଃଖ ଦେଖି ମୋ ଅନ୍ତ ଦହଇ
 କେହି ପତି କେହି ପୁତ୍ର କେହି ଭ୍ରାତା ନାତି
 କେହି ବା ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧବ ପାଇଁ କାନ୍ଦୁଛନ୍ତି ।

କାଳ ଶୂନ୍ୟାଳ କୁକୁର ଗୁପ୍ତ ତୋଷ ଦହି
 ଶତ ଶତ ମୃତପିଣ୍ଡ କ୍ଷୟଛନ୍ତି ଧାରି ।
 ରଣନିହତ ବାରଦ ବଣା ନେତ୍ରେ ଗୁହଁ
 କେଶବାସ ଅସମ୍ଭାଳେ ଦେଖନ୍ତି ମେ ଧାରି ।
 କାନ୍ଦୁଛନ୍ତି ହାହାକାର କର ଦେଖ ଦେଖ
 କେବା ମୃତ ସୁହୃଦର ଦେଖଛନ୍ତି ମୁଖ ।
 କେବା ତାଙ୍କ ଗୁଣ ଗୁଣି କୁରୁର ପର
 କାନ୍ଦୁଛନ୍ତି ନୟନରୁ ନୀରକୁ ବୁଝାଇ ।
 କେବା କ୍ଷେପେ କରତାଡ଼େ କେ ମନ୍ତ୍ରରେ ପଡ଼େ
 କେବା ପ୍ରାଣନାଥ କୋଇ ଉଡେ ଉଡେ ଗୁଡ଼େ
 ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଯାହାଙ୍କର ଗୁରୁ ଦେଖି ନାହିଁ
 ସେମାନେ ଭ୍ରମୁଅଛନ୍ତି ଦେଖ କାନ୍ଦୁହୋଇ ।
 ଅଶ୍ୱାଦଶ ଅଶୌହଣୀ ସେନା ମହାପ୍ରାଣୀ
 ଯମରାଜର ଅତ୍ୟୁତ ହେଲେ ଚକ୍ରପାଣି ।
 ଦେଖ ହରି ଭକ୍ତମଣି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ନାଗ
 ମୃତପତି ବକ୍ଷେ ଅଛି ମଥା ନିବେଇ ।
 କାନ୍ଦୁଅଛି ମୋତେ ଗୁଡ଼ିକର କେଶେ ପଲ
 ଅମୀୟ ବଚନ ପଡ଼େ ବାଟେ ନ କହୁଲ ।
 ବିରଟ ଶଙ୍କୁମାଗ ଉତ୍ତର ସୁନ୍ଦରୀ
 ମୃତ ଅଭିମନ୍ୟୁ ମୁଖ ନୟନେ ନିହାର ।
 ନେତ୍ରମାନେ ହୋଇଅଛି ଅନ୍ଧ ଜରଜର
 ଚର୍ଣ୍ଣ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନାଦିଙ୍କୁ କରୁଛି ଧୂଳିବାର ।
 କହୁଛି ହେ ନାଥ ଛଅମାସ ହେଲ ମୋତେ
 ବିଷା ହୋଇ ଏକା ସ୍ୱର୍ଗ ତଳଇ କେମନ୍ତେ
 ସ୍ୱର୍ଗ ବିଦ୍ୟାଧରୀ ସଙ୍ଗେ ରହିବ ସୁଖରେ
 ମୁହିଁ ସିନା ହେଉଥିବି ଘାଣ୍ଟି ଦୁଃଖ ଗୋରେ ।
 ମୋର କପାଳେ ବିଧାତା ଏହା ଲିଖିଥିଲ
 ତୁମ୍ଭ ମୁଖ ଦେଖି ଯା ମୋ ଜୀବନ ନ ଗଲ ।
 ଅନ ବସୁନ୍ଧରୀ ଯେତେ କରୁଛନ୍ତି ଶୋକ
 ତାହା ତ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଦେଖୁଅଛ ପଦ୍ମମୁଖ ।
 ଏହୁପରି ବହୁଶୋକ ଗାନ୍ଧାରୀ ସେ କଲେ
 ଶୁଣି ଦରହାସେ ଦେବ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ।
 ଯେଯାହାର କଲ କର୍ମ ହୁଅଇ ଯେଅନ
 ସେ କାଳେ ନ କଲ କିପି ବିଦୁର ବଚନ ।
 ସେ ବେଳର କଥା ନ ପଶିଲ ତୋର କର୍ଣ୍ଣେ
 ଏତେବେଳେ ଶୋକ କାର୍ଯ୍ୟପାଇଁ କରୁମନେ ।

ଗୁଲ ଗୁଲ ଦେଖ କୁରୁସେନ ବୁଲିଯିବା
 ଦ୍ଵାଦଶ ଯୋଜନ ଭୂମି ବୁଲିଣ ଦେଖିବା ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ବୋଇଲେ ଅହେ ଶୁଣ ପୀତବାସ
 ଅବର ଗଜାକୁ ଦେଖି ପ୍ରୟୋଜନ କସ ।
 ଲକ୍ଷେଶ୍ଵରୀ <ଠାବରେ ହୋଇଛନ୍ତି ନାଶ
 ତା ପରେ ତା ପରେ ପଡ଼ି ନଦଶର ଦିଶ ।
 ତୋରପୁତ୍ର ସନ୍ତାନମେ ମୋତେ ଦ୍ୟନ୍ତେ ଲଜ
 ମୁଁ ପାଣ୍ଡବ ପକ୍ଷହୋଇ କଲି ତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ।
 ତାହା ଶୁଣି ବିକଳରେ ବୋଇଲ ଗାନ୍ଧାରୀ
 ତୁହି ନାଶ କରାଇଲୁ ବଂଶକୁ ମୋହର ।
 ଅନ୍ୟର କଲେ ଏହା ତ ହୋଇ ଯେ ନପାରେ
 ଏକା ତୋହଯୋଗୁ ସିନା ହେଲ ଏ ପ୍ରକାରେ
 ତୋହର କପଟେ ନାଶଗଲ ମୋର ବଂଶ
 ହେ କୃଷ୍ଣ ଏପରି ତୋର ବଂଶ ହେଉ ନାଶ ।
 ଏକ ସହୋଦରେ ଭଲ ଭଲ କରାଇଲୁ
 ଏ ମୋହର ଅଭିଶାପ ତୋତେ ନିଶ୍ଚୟ ଫଳୁ
 ଏ ବଚନ ଶୁଣି କୃଷ୍ଣ ଭଲସାର ଗାନ୍ଧାରୀ
 ବୋଇଲେ ଉଚ୍ଚିତ ଶାପ ଦେଲୁ ଅଗୋ ମାତ
 ଅନର ଅନିଷ୍ଟ କରିନାହିଁ କେତେକେଲେ
 କେ ଅଛି ପ୍ରମାଦ ମୋତେ ଦେବ ରବିତଳେ
 ଅପଣେ ଅପଣେ ମରାମର ହୁକୁ ସତ
 ଏ ବଚନ ଗୋଟି କେଲେ ନ ଘଟୁ ଗୋ ମାତ

କୃଷ୍ଣ ନ ବାଜେ ଗାନ୍ଧାରୀ ପାଇଲେ ଲଜ
 ଭଲ ଶାପ ଦେଲ ହେଲ ଦେବତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ
 ଲଜା ପାଇଣ ଗାନ୍ଧାରୀ ହୁନ୍ତେ ନିରୁଦ୍ଧର
 ବୋମଳ କର କହିଲେ ତାଙ୍କୁ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ।
 କୁମ୍ଭେ ମାତ ମନ ମଧ୍ୟେ ନଦୁଅ ଭବିତ
 ମୁଁ କୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ବିନୟ ଭବତ ।
 ରଥ ଲେଉଟାଇ ସହୁ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଗଲେ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିରକୁ ଅନାର ଯୁଦ୍ଧ କହିଲେ ।
 ଗୁଲ ଅସ୍ତେମାନେ ଯିବା ଏଣେ ନାହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ
 ଗଜ୍ୟ ଅଭିଷେକ ହୋଇ ଧୁଣେ କର ଗଜ୍ୟ
 ସେ ସ୍ଥାନରୁ ସତ୍ତ୍ଵଜଣ କରଲେ ଗମନ
 ତହିଁ ଯାହା ଯାହା ହେଲ ଯୁଧିଷ୍ଠି ରଜନ ।
 ଦ୍ରୌପଦୀ ଆଗରେ ସବୁ ବିସ୍ତାର କହିଲେ
 କେମନ୍ତେ ମାୟାରେ ତାଙ୍କୁ କୃଷ୍ଣ ରକ୍ଷାକଲେ ।
 କହୁଥିଲେ ନ ସରଲ ଚରଣ ଯାହାର
 ସେହି ଯୁଧିଷ୍ଠିଦେବଙ୍କୁ ବେଲେ ଗଜ୍ୟଭାର ।
 ବ୍ରହ୍ମା କଳି ନ ପାରଇ ମାୟା ଯାହାଙ୍କର
 ତାହାର ଚରଣ ତଳେ ଶରଣ ମୋହର ।
 ଦିଲେକର ଅଧିପତି ଅଟନ୍ତି ସେ ନାଥ ।
 ମାୟାରେ ସେ ଅସୁରଙ୍କୁ କରନ୍ତି ନିପାତ ।
 ସେ ଦେବ କେବ ଚରଣେ ରହୁ ମୋର ମନ
 ଶାରଳା ଦାସର ଏହା ଅଟେ ନିବେଦନ ।

ମହାଭାରତ ନାଗପଦ

ସ ମା ପ୍ତ

ମହାଭାରତ

ଶାନ୍ତିପର୍ବ

ଭୀଷ୍ମ ଓ କୌରବ ଶତଭ୍ରାତାଙ୍କ ପିଣ୍ଡ ଦାହ

ବୈବସ୍ବତ ମତ୍ସ୍ନୁ ଅଗ୍ନେ ଅଗସ୍ତି କହିଲେ
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗେ ପାଣ୍ଡବ ପଞ୍ଚମୂର୍ତ୍ତି ଗଲେ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କୁ କହିଲେ ଦେବଙ୍କ ନନ୍ଦନ
ଅଭିଷେକ ଦ୍ରବ୍ୟମାନ କର ଅୟୋଜନ ।
ତାହା ଶୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠିର କହିଲେ ହେ ହରି
ଭ୍ରାତୃ ନ ବିରୁଦ୍ଧି ରାଜା ହେବା କେଉଁପରି
ତହୁଁ ଭ୍ରାତୃଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲେ ସେ ଗମନ
ସୈନ୍ୟଶାଖା ନାହିଁ କେହି ସେହି ଷଡ଼ଜଣ ।
ଯେଉଁଠାରେ ଭ୍ରାତୃ ଶରଣଯ୍ୟା କରିଥିଲେ
ସଙ୍ଗେ ସେ ସ୍ଥାନରେ ଯାଇ ପରବେଶ ହେଲେ
ମୌନବ୍ରତେ ଭ୍ରାତୃ ଦେବ ଚର୍ଚ୍ଚି ଶୋଇଥିଲେ
କିଏ ସେ ଅସିଲ ବୋଲି ତକ୍ଷୁମେଲଲେ
ତକ୍ଷୁମୋର ଯୁଧିଷ୍ଠିର ମୁଖକୁ ଅନାରି
ବୋଇଲେ ସୁଖରେ ବାବୁ ରାଜ୍ୟକର ଯାବ ।
ବାହୁପାରି ଧର୍ମରାଜ ଅଭିଳା ମୋ ଶାଶ
ବୋଇଲୁ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଶୁଣ କୁରୁକୁଳ ଶୁଣ ।
ଅସ୍ତ୍ର ଦୂତେ ଦେବ କୁମ୍ଭେ ତେଜଲ ସନ୍ତାନ
କିଭୁନେ କିଏ ଅଛୁ କୁମ୍ଭର ସମାନ ।
ସୂର୍ଯ୍ୟଥିଲେ କୁମ୍ଭଙ୍କୁ ବା ଜଣିଥାନ୍ତା କିଏ
ଅସ୍ତ୍ରକୁ ତୁରୁର ସଦା ଚିତ୍ତେ ଦୟାଥାଏ ।
ପ୍ରଥମ ସମରେ ଅସ୍ତ୍ର ଦେଇଥିଲ ଦେବ
ଶତ୍ରୁ ମାର ପଞ୍ଚକଟକରେ ରାଜା ହେବ ।

ମହତ ବଚନ କେବେ କୁହଇ ଅନ୍ୟଥା
ହସିଲେ ଭ୍ରାତୃ ଶୁଣିଣ ଯୁଧିଷ୍ଠିର କଥା ।
ଦରହସିତ ବଦନେ ଦମ୍ଭନ୍ତ ଉତ୍ତର
ଏବେ ନିଷ୍ଠୁର ହେଲ ସୁଖେ ରାଜ୍ୟକର ।
ନାନା ଉପଭୋଗ କର ସୁଖେ ରାଜା ହୋଇ
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପ୍ରସନ୍ନେ ତୋତେ କହିଲି ବୟ ନାହିଁ
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଶତେପୁତ୍ର ହୋଇବେ ନିପାତ
କଡ଼ି ସନ୍ଦେହ ମୋ ଚିତ୍ତେଥିଲ ଧର୍ମସୁତ ।
ରାଜ୍ୟକର ବାବୁ ଏବେ ଧର୍ମ ପ୍ରତିପାଳ
ଅଧର୍ମ କଲେ ସହିବ ନାହିଁ ମନ୍ତ୍ରାପ୍ତଳୀ ।
ଏସବୁ ପ୍ରଜା ପାଲଟୁ ନୋହିବେ କେ ଦୁଃଖୀ
ପ୍ରଜାଙ୍କ ସୁଖରେ ସିନା ରାଜା ହୁଏ ସୁଖୀ ।
ନ୍ୟାୟେ ପ୍ରଜାଙ୍କୁ ପାଲିଲେ ଲଜ୍ଜ କରେ ଦୃଷ୍ଟି
ରାଜାର ପାଳନେ ସିନା ରକ୍ଷା ହୁଏ ସୃଷ୍ଟି ।
ପ୍ରଜା ସନ୍ତୋଷେ ରାଜାର ହୁଏ ସର୍ବ ସର୍ବ
ପ୍ରଜାଙ୍କ ସୁଖେ ରାଜାର ଅସ୍ତ୍ର ହୁଏ ଦୃଢ଼ି ।
ଦୋଷାଦୋଷ ବିରୁଦ୍ଧି ଦଣ୍ଡ ଦେଉଥିବୁ
ଦେଖି ତାହା ତୋଷହେବେ ପ୍ରଜାମାନେ ସବୁ
ଗୁର ବରଗି ବୃତ୍ତିକୁ ବଧ କି ଅବଧି
ଅମାତ କହିଲେ ଶିର ପଦାବକୁ ହେଦ ।
ଦୋଷୀକୁ ଦଣ୍ଡିଲେ ତୋର ନ ହୋଇବଦୋଷ
ତେବେ ନିଷ୍ଠୁଳରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଥିବେ ତୋର ଦେଶ
ବିଂଶ ହାତରେ ବସିବୁ ଏକ ନଳବାଠି
ପଞ୍ଚବିଂଶ ଗୁଣ୍ଠେ ମାଣ ବିଂଶ ମାଣେ ବାଟି ।

ବାଟିକରେ ଏକଗିନା ନେଉଥିଲେ ସଞ୍ଜା
 ପ୍ରଜା ବୋଲିବେ ଦୀର୍ଘାୟୁ ହୁଅନ୍ତୁ ଅମ୍ଭ ଗଜା ।
 ପ୍ରଜାଙ୍କ ମୁଖରୁ ପାଞ୍ଚ ଶୁଭେ ସାଧୁଧ୍ବନି
 ସମ ଶକ୍ତି ନ ପାଇବ ତାକୁ ମାଣ ଘୋଷା ।
 ବିଦ୍ରୋହ ଦମନ ପାଇ ଶ୍ରୀରାଜ ପ୍ରେଷ୍ଟିବୁ
 ତପର ମୁଖ ଗଜ୍ୟର ଖବର ଚୁଡ଼ିବୁ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀପଣେ ସୁବହୁର ଲୋକକୁ ରଖିବୁ
 ତାଙ୍କ ପରମର୍ଶ ଘୋଷା କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବୁ ।
 ବୃଷିକାଣ୍ଡକୁ ଦଦାପି ଅର୍ଥେ ନ ଦଣ୍ଡିବୁ
 ନିର୍ଦ୍ଦୋଷୀ ଜନଙ୍କୁ ସଦା କ୍ଷମା ଅବରବୁ ।
 ବୃକ୍ଷଗଜତଳକୁ ଶ୍ଳେଷ ଘୋଷକକୁ ଦେବୁ
 ପଞ୍ଚାଶବର୍ଷ ପଦାତି ଗଜ କରୁଥିବୁ ।
 ସନ୍ତର କର୍ଷର ଯେଉଁ ଗଜ ହୋଇଥିବ
 ବଳସ୍ତୁ ମାଡ଼ିବ ତାକୁ ସଜ କରୁଥିବ ।
 ଚଟଥଳ ଅବୁଦ୍ରତେ ହୋଇଥିବେ ସଜ
 ପର ଗଜେ୍ୟ ନିଅଳସ ହୋଇଥିବୁ ଗଜ ।
 ପଣ୍ଡିତ ମୁଖୁ ଶୁଣିବୁ ପୁରୁଷର କଥା
 ସ୍ତ୍ରୀଲିଙ୍ଗେ ବିଶ୍ବାସ କାହୁଁ ନ ଯିବୁ ସବଥା ।
 ଅସୁରଭୋଗୀ ଗର୍ଥେ ନ ବୁଡ଼ାଇ କୁ କାୟ
 ଧନ ସଞ୍ଚକକୁ ଲେଉଟା ନ ହୋଇବୁ ସବୁ ।
 ବେଳକାଳ ଜାଣି ଧନ ପ୍ରଜାଙ୍କୁ ଯେ ଦେବୁ
 ଅଜାଗ୍ର ବିଜେ ନ କର ବିଶ୍ବାସ ନ ଯିବୁ ।
 ପାରଥିକ ଏକାକେଲେ ନ ଡେଇଁବୁ ଗଜା
 ଦେବତା ବ୍ରାହ୍ମଣ ନିତ୍ୟେ କରୁଥିବୁ ପୂଜା
 ଧାର୍ମିକକୁ ଏକାଦଶୀ ବ୍ରତ କରାଇବୁ
 ବିଦେଶୀ ଦୁରେ କଟକେ ପ୍ରବେଶି ନ ଦେବୁ
 ପରଦାସ ପରଧନେ ଲୋଭ ନ କରବୁ
 ବିକାହିତା ନାସ ସଙ୍ଗେ ବେବଳ ରହିବୁ ।
 ଯଥା ଯଜ୍ଞକର ଦେଉଥିବୁ ଯେ ଅଦ୍ଭୁତ
 ଦଣ୍ଡ ବିହୀନ ଯେ ଉପଗତ ଶସ୍ତ୍ରପ୍ରଜା ।
 ଦୁଷ୍ଟ ଦାନକମାନଙ୍କୁ କରବୁ କୁ ନାଶ
 ଏହା ଦ୍ବାରା ନୁପତିବୁ ନ ଲଭଇ ଦୋଷ ।
 ପରଦାର ପରଦ୍ରବ୍ୟ ବଳେ ନ ହରବୁ
 ପ୍ରାଣୀ ଶରଣ ପଶିଲେ ତାହାକୁ ରଖିବୁ ।
 ଗଜ୍ୟଭାର ସମର୍ପିବୁ ମନ୍ତ୍ରୀର ହସ୍ତରେ
 ସମୁଦାୟ ଅଧିକାର ନ ଦେବୁ ତାହାରେ ।

ବସ୍ତୁ ନ ପାନ୍ତି ଯେପରି ଗୋରୁ ଯେ ବ୍ରାହ୍ମଣ
 ଏ କଥାକୁ ସଦା ରହୁଥିବୁ ସାବଧାନ ।
 ବୃଷି କର୍ମକାରୀକ୍ରମେ ନ ତଣ୍ଡିବୁ ଧନ
 ଗୋବର ନିମନ୍ତେ ଶୁଦ୍ଧଦେବୁ ବହୁସ୍ଥାନ ।
 ଗର୍ଭରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦେବୁ ଅନ୍ୟଦାନ
 ଉତ୍ତମ ସ୍ଥାନେ ରଖିବୁ ସେନାପତିଗଣ ।
 ଗଜ ଅଶ୍ବଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଦେଉଥିବୁ ଧନ
 ଗୋପାଳେ ବିଶ୍ବାସ କର ରଖିବୁ ଗୋଧନ ।
 ଗୁଣୀ ଗୁଣ ଜାଣିକରି କରୁଥିବୁ ପୂଜା
 କବିମାନଙ୍କୁ ବୃତ୍ତଣ ନ ହୋଇବୁ ଗଜା ।
 ଏସବୁ କହି ଶ୍ରୀମୁଖ ଗଜବିଧିମାନ
 ବୃଷ୍ଟି ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କର ଗୁଣିଲେ ବଦନ ।
 ଶ୍ରେ ବୃଷ୍ଟି ଶ୍ରେ ବୃଷ୍ଟି ତୋର ପଶିଲି ଶରଣ
 ଏହା କହି ଶ୍ରୀମୁଖଦେବ ଡେଇଁଲେ ଜୀବନ ।
 ପୁଷ୍ପବରଥେ ବସାଇ ନେଲେ ଦେବଗଣ
 ବୈକୁଣ୍ଠ ଭୁବନେ ତାଙ୍କୁ ଦେଲେ ଦିବ୍ୟସ୍ଥାନ
 ଜୟ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ଜୟ ଚନ୍ଦ୍ରଧାରା
 ସକଳ ଘଟରେ ତୁମ୍ଭ ରହିଅଛୁ ପୂର ।
 ମହାଭାଗ ନାଗକଲ୍ ଅହେ ଦେବ କୁଟେ
 ଅନ୍ତମ କାଳରେ ସ୍ଥାନ ଦିଅ ବଳକୁଣ୍ଡେ ।
 ନମାମି ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣ ଶଙ୍ଖ ଚନ୍ଦ୍ରଧାରା
 ଲଭିବାକୁ ରଜ୍ଜା ମୋର ପୟର ତୋହର ।
 ଯାବତ ଜୀବନ ପିଣ୍ଡେ ପ୍ରାଣ ଅଛି ହରି
 ତାବତ ଗାର ତୋ ନାମ ରସନା ମୋହର
 ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦୟା ଥାଏ ତୋହର ପଦ୍ମାକ୍ଷ
 ଶଶିପ୍ରଣେ ଚିନ୍ତା ତୋତେ ପାଇଛନ୍ତି ମୋକ୍ଷ
 ଯେତେ ଜନମାନେ ରଣଭୂମିରେ ପଡ଼ିଲେ
 ଶଙ୍ଖ ହୋଇ ସୁଗମ୍ଭାନ ସେହୁ ଲଭିଲେ ।
 ଏତେଦିନ ଶବ ରଣଭୂମିରେ ପଡ଼ିଲେ
 କାହାର ଦେହରେ ତୁମି ଜନ୍ମ ନ ହୋଇଲେ
 ଶୈଳେନ୍ଦ୍ରୀ କାରଣ ଅଟେ ବୃଷ୍ଟିନାମ ଗୋଟି
 ମମହୁଦେ ମାଳା କଣ୍ଠଦେଶେ ହେବ କଣ୍ଠି ।
 ଲବକର ପ୍ରାଣାପାନ ଅଦି ପଥସାଧୁ
 ବିଷ୍ଣୁ ହିଁ ଅନ ବୋଲି ନ ଶ୍ରବନ୍ତି ମହାୟା ।
 ବିଶ୍ବକ୍ଷଣ ବଳୀ ଦକ୍ଷ ପ୍ରଜ୍ଞାଦ ଅନୁର
 ବକ୍ରବର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଗଲେ ସୁଗମ୍ଭର ।

ରକ୍ଷା ରକ୍ଷା ଦେବ ମାଳ ପ୍ରଦେବ ସୁମାଳ
 ଦୁର୍ଗାୟା ଶୁଭାୟାୟ ମଧୁକୈଟବ ବାଳ ।
 ବଂଶମାୟ କୁମୁଦର୍ଣ୍ଣ ପୁଷ୍ପ ଶିଶୁମାଳ
 ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ଦେୟ କରନ୍ତି ଏମାନେ ସକଳ ।
 ଶାସ୍ତ୍ର ପୁରାଣମାନଙ୍କୁ କର ପଢ଼ିବେତ୍ୟା
 କାହୁଁଠିଲେ ଦେଲେ ତାଙ୍କର ଗୁଣପା ।
 ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ମାରବେ ବୋଲି କରଥାନ୍ତି ଲୟ
 ତେଣୁକର ଏ ସମସ୍ତ ଦେଲେ ବିଷ୍ଣୁ ମୟ ।
 ସେହି ନିରାକାର ବିଷ୍ଣୁ ଚରଣକମଳେ
 ଶୁଦ୍ଧମୁଖ ଶ୍ରୀଶାରଳାଦାସ ଶିର ଲଳେ ।
 ଭାସ୍ତ୍ର ମୃଗୁଣକ ଦେଖି ପାଣ୍ଡବେ ଭାବନ୍ତି
 ସ୍ୱସ୍ତର ନିମନ୍ତେ ତାକୁ ମନରେ ଭାବନ୍ତି ।
 ଅପୋଡ଼ା ଭୂମି ଯୁଧିଷ୍ଠି ଖୋଜନ୍ତି ବୁଲିଣ
 ବିରୁଦ୍ଧେ ତହିଁ ଶବ କରବେ ଦହନ ।
 ବହୁତ ଦେଶ ପାଣ୍ଡବ ସମସ୍ତେ ବୁଲିଲେ
 ଅପୋଡ଼ାଭୂମି ଖଣ୍ଡି ଏ ଲେଖି ନ ପାଇଲେ ।
 ବହୁଜାଣି ଶବ ଖୋଜି ବୁଲିଲେ ପାଣ୍ଡବ
 ମହୋଦଧି କୂଳେ କୃଷ୍ଣ କଲେ ନେଇ ଠାକ ।
 ସମୁଦ୍ର ମଧ୍ୟେ ଦେଖିଲେ କୁଦ ଏକ ଅଛି
 ଏହି ଯେ ଅପୋଡ଼ା ଭୂମି ବୋଇଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ
 ତହିଁ ନେଇ ଭାସ୍ତ୍ରପିଣ୍ଡ କରଲେ ଦହନ
 ସମୁଦ୍ରରେ ମେଲିଦେଲେ ଅସ୍ଥି ରସୁମାନ ।
 ବିଶ୍ୱେଦେବା ଶୂନ୍ୟ ରହି ଏପର ଭୂମିରେ
 ଭଲ ଅପୋଡ଼ା ଭୂମିକ ପାଣ୍ଡବେ ପାଇଲେ ।
 ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଅସ୍ଥି ଭୂମିରେ ପଡ଼ିଛି
 ମହାମଣ୍ଡଳେ ଅପୋଡ଼ା ଭୂମି ଅଳ୍ପ ଅଛି ।
 ତଳମହାଦିଗୀ ଅଛି ମାଳ ପଦ୍ମରେ
 ଅପୋଡ଼ା ଭୂମି ରହୁଛି ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ।
 ଜମ୍ବୁଦ୍ୱୀପର ଉତ୍ତରେ ହିମ ଗିରିମାଳା
 ସୁନିମ୍ନେ ବିଜେକର ଅଛନ୍ତି ହେଙ୍ଗୁଳା ।
 ଶ୍ରେଷ୍ଠମଣ୍ଡଳରେ ଅଛି ତଳମହା ସର
 ତହିଁପରେ ବିଜେ କରଅଛନ୍ତି ବାସେଳୀ ।
 ମଧ୍ୟାଦେଶ ରହୁଅଛି କାଶୀନିଧି ତଟ
 ତହିଁ ଇତ୍ୟା ଏକ ଅଛି ନାମ ବାସ୍ତାବଟ ।
 ଓଡ଼ିଶା ମଣ୍ଡଳେ ଶିବୋତ୍ତଳା ନାମକୁଲେ
 ପାରେଶ୍ୱର ଲଙ୍କା ଅଛି ଅପୋଡ଼ା ଭୂମିରେ ।

ଜମ୍ବୁଦ୍ୱୀପ ମଧ୍ୟେ ପାଣ୍ଡବୋଟି ଅଛି ଠାକ
 ଆଉମାନେ ପୋଡ଼ାଭୂମି ବୋଲେ ବିଶ୍ୱଦେବ
 ଜମ୍ବୁଦ୍ୱୀପେ ଅଛି ମେରୁ ପଶ୍ଚିମ ପାରୁଣେ
 ଶବ ସେ ସ୍ଥାନରୁ ନେଇ ବହନ୍ତି ମନୁଷ୍ୟେ ।
 ସେ ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କୁ ହୋଇଥିବ ବିଷ୍ଣୁଭୂବ
 ମେମାନଙ୍କୁ ନେଇ ମେଲ ସାଗର ଭିତର ।
 ହେ ଧର୍ମ ନନ୍ଦନ ଏହିସ୍ଥାନ ଦୁହେ ପୋଡ଼ା
 ଅଉମାନେ ପୋଡ଼ାଭୂମି ଜାଣ ଏହାଛଡ଼ା ।
 ଜମ୍ବୁଦ୍ୱୀପରେ ନବଗୋଟି ସ୍ଥାନ ଅଛି
 ଜୁଷ୍ଟଦ୍ୱୀପରେ ଅପୋଡ଼ା ବୋଲି ନାହିଁ କିଛି ।
 ଜମ୍ବୁଦ୍ୱୀପ ମଧ୍ୟେ ଅଛି ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତ ସ୍ଥାନ
 ବିଶ୍ୱେଦେବା ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ବହୁଲେ ଏସନ ।
 ତାହା ଶୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ହରଷ ହୋଇଲେ
 ଭାସ୍ତ୍ର ପ୍ରେତବୃତ୍ତ୍ୟ ଦେବେ ସମାପ୍ତ କରିଲେ ।
 ପ୍ରେତବୃତ୍ତ୍ୟସାର ସବୁ ହୋଇ ଦୁଷ୍ଟମତି
 ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର କଟି ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ବୋଇଲେ ଅରେ ଶୁଣ ପାଲଗୁନି
 ମୋ ସୁହମାନଙ୍କୁ କାହିଁ ଦେବଟିକ ଅଗ୍ନି ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ କବନ ଶୁଣି ପାଣ୍ଡବେ ତଳିଲେ
 କୌରବଙ୍କୁ ବଢ଼ିବାକୁ ଅସ୍ୱୋଜନ କଲେ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନେ ଭ୍ରମ ବ୍ୟାସ ସହେବର ଖରୁ
 କଳରେ ଅଶିଷ ମଣି ଗିରିସମ ଗରୁ ।
 ସବୁଭାବକ ଉପରେ ତାକୁ ବେଲେ ଶାର
 କୃଷ୍ଣ ପାର୍ଥକୁ ବହୁଲେ ପୋଡ଼ିବେନେ ତୁହି ।
 ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗରୁ ବହେ ମନ ସମୀରଣ
 ଅଗ୍ନିବାଣ ଗୁଣେ ଭବ ବିନିଲ ଅର୍ଜୁନ ।
 ପ୍ରଳୟ କାଳରେ ଅଗ୍ନିସମ ମହାତେଜ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନନୟା ଏ କରଇ ଦହ୍ୟୟ ।
 ସବୁ ମୃତ୍ୟୁପିଣ୍ଡମାନେ ହୋଇଲେ ଭଜନ
 ତହିଁ ମୁଳ ଶବ ହେଲେ ଶକା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ।
 ଅଶ୍ୱମେଧ ଯଜ୍ଞେ ଅଗ୍ନି ଯେସନେ ପ୍ରବଳ
 ଅବାଶେ ବ୍ୟାପିଲ ତେହେ ସେ ଗିତାଅନଳ
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଅଗ୍ନି ଦେଖି ବୋଇଲ ଏସନ
 ଆଜିଠାରୁ ଶକ୍ୟ ହୁଏ ତୁ ଧର୍ମ ନନ୍ଦନ ।
 ସୁହନ ଅଭାବେ ତେହେ ରଖିବୁଁ ଲବନ
 ଏହି କଳିରେ ପଶିବୁଁ ଅମ୍ଭେ ଦୁରଜଣ ।

ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବ ବୋଲିଲେ ଶୁଣ ତାତ ମାତ
 ଅମୁପ୍ରତ ସଦାଥା ଏତୁମ୍ଭ ସ୍ନେହଶିଳ୍ପ ।
 ଏତେବେଳେ କାହିଁପାଇଁ ହେଉଛ ନିର୍ଦ୍ଦୟ
 ଅମ୍ଭେ ପାଞ୍ଚଭାଇ ତୋର ଲୋଡ଼ୁ କି ତନୟ ।
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଗାନ୍ଧାରୀ ଯେ ବୋଲନ୍ତି ଏ କାଣୀ
 ପୁତ୍ର କଷ୍ଟ ପାସୋରଲ୍ ତୋ ବଚନ ଶୁଣି ।
 ପରମ କଲ୍ୟାଣ ତୋତେ ହେଉ ରେ ନୁପତି
 ମମ ଅପୁଷ୍ପ ଶେନଶ ଆଥରେ ବରତି ।
 ରଖିଲି ମୋହର ଆତ୍ମା ତୋହର ବଚନେ
 ତୁମ୍ଭର ସମ୍ପଦ ପୁଣି ଦେଖିବି ନୟନେ ।
 ବହୁଦାନ ପୁଣି କରିଣ ଯେ ମହାଗୁଜ
 ଦ୍ଵାଦଶ ଦିବସେ ଶେଷ କଲେ ପ୍ରେକବାକ୍ୟ ।
 ମାର୍ଗଶିର ଶୁକ୍ଳ ସପ୍ତାଦଶୀ ବୃଧକାର
 ଦ୍ଵିଜା ତାର ମେଷଚନ୍ଦ୍ର ଶ୍ଵେତ ସେ ଦିନର ।
 ତିଳିଳ ନାମେ ବରଣ ଶିବ ନାମେ ଯୋଗ
 ବିଷ୍ଣୁ ସଙ୍କରାନ୍ତର ପରିଣ ଦିନ ଶ୍ଵେତ ।
 ସେଦିନଠାରୁ ସମର ହୋଇଲ ପ୍ରଥମ
 ଅସ୍ତ୍ରାଦଶ ଦିନେ ଶେଷ ହୋଇଲ ସଂଗ୍ରାମ ।
 ପୌଷ ଶୁକ୍ଳ ପ୍ରତିପଦା ପୁଣି ରବିବାର
 ପୁଷ୍ୟାଷାଢ଼ା ଧନ୍ତଚନ୍ଦ୍ର ଶ୍ଵେତ ସେ ଦିନର ।
 ସେ ଦିନ ଯଦା ସମର ହୋଇଲକ ଶେଷ
 ଏ ବିଧିରେ ଗଲ ଉନବିଂଶତି ଦିବସ ।
 ଅଶ୍ଵିନୀମା ଲଗି ପଞ୍ଚଦିନ ଗତହେବ
 ପ୍ରେତଦୃତ୍ୟ ସାରକାକୁ ବାରଦିନ ଗଲା ।
 କୁମ୍ଭଅନ୍ତେ ମୀନମାସ ହେଲା ଉପସ୍ଥିତ
 କୁରୁପାଣ୍ଡବେ ଯୁଦ୍ଧରୁ ହୋଇଲେ ବିରତ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବହନ୍ତି ଶୁଣ ଅତେ ପୀଡ଼ିତାସ
 ତୋହର କୂଟରେ କୁରୁବଂଶ ଗଲେ ନାଶ ।
 ହର ବୌରବକ ମୁଖ ନ ଚାହିଁବି କୋଲି
 ଚକ୍ରଦର୍ଶି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ବନଦାସ ଗଲି ।
 ଯେତେବେଳେ ନିଜରାଜ୍ୟେ ହେଲି ପରବେଶ
 ଉଦୟ କ୍ରମ ଗୁଡ଼ିଲ ସଙ୍ଗେ ଗଲେ ନାଶ ।
 ଭ୍ରମ ପ୍ରତିଜ୍ଞାରେ ନାଶ-କର ଶତେ ଭ୍ରାତ
 ଅର୍ଜୁନ ମାଲବ ଦ୍ରୋଣ କର୍ଣ୍ଣ ଗନ୍ଧାସୁତ ।
 ନକୁଳର ପ୍ରତିଜ୍ଞାରେ ମରେ ବହୁ ଶତ୍ରୀ
 ସୁହଦେବ ପ୍ରତିଜ୍ଞାରେ ଶକୁନି ନିପାତ ।

ମୋର ପ୍ରତିଜ୍ଞାରେ ରଥୀ ଶଲ୍ୟେ କଲ ନାଶ
 ତୋର ପ୍ରତିଜ୍ଞାରେ ନାଶମଲ କୁରୁବଂଶ ।
 ଧୌମ୍ୟ ପୁରୋହିତ ମଧ୍ୟପାଦପଣେ ଗଲେ
 ଗ୍ରାମ ମାଗନ୍ତେ କୌରବେ ଉପଦାସ କଲେ ।
 ଧୌମ୍ୟ ପୁରୋହିତ କଲେ ପ୍ରତିଜ୍ଞ ଅପାର
 ତୁମ୍ଭ ବାନ୍ଧି କରବାକୁ ନାହିଁ ମୋତେ ଭର ।
 ତାଙ୍କର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଏତେକାଳେ ପୁଣ୍ୟହେଲା
 ତୁମ୍ଭ ଦୟାରୁ ଅମ୍ଭର ସଙ୍ଗ ସିଦ୍ଧି ହେଲା ।
 ମୋହର ବଚନ ମାନି ଧୌମ୍ୟ ପୁରୋହିତେ
 ସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରେତଦିୟା କଲେ ବିଧିମତେ ।
 ଅମ୍ଭର ପୁରଣ ହେଲା ପ୍ରତିଜ୍ଞା ସମସ୍ତ
 ବେଦଲ ତୋର ପ୍ରମତେ ମିନା ଯଦୁନାଥ ।
 ଯେ ନାମ ଧରଲେ ପ୍ରାଣୀ ଏ ଭବୁ ଭବରେ
 ଶାରଳା ବାସର ମନ ରହୁ ସେ ପୟରେ ।

ଯୁଧିଷ୍ଠି ରଜ୍ୟ ଅଭିଷେକ

ଏଥୁଅନ୍ତରେ ବୋଲିଲେ ଶ୍ରୀନନ୍ଦନ ॥
 ଅଭିଷେକ ବିଧି ରଜା କର ଅୟୋଜନ ।
 ବିଦୁର ସହ ଅଇଲେ ସଙ୍ଗେ ନିଜପୁର
 ଅଭିଷେକ ଅୟୋଜନ କଲେ ବେଗବର ।
 ମେଷ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ଯେ ତୃତୀୟା ବୃଧକାର
 ରୋହିଣୀ ନକ୍ଷତ୍ର ବୃଷଚନ୍ଦ୍ର ସେ ଦିନର ।
 ବ୍ୟାସଦେବଙ୍କୁ ପୁରଣ କଲେକ ଯୁଧିଷ୍ଠି
 ପାଞ୍ଚସପ୍ତ ଶିଷ୍ୟ ଘେନି ବିଜେ ତପୋନିଧି ।
 ଧୌମ୍ୟ ପୁରୋହିତ ତୁଲେ ଲକ୍ଷେକ ବ୍ରାହ୍ମଣ
 ବଶିଷ୍ଠ ମାର୍କଣ୍ଡ ତୁଲେ ବହୁଭଞ୍ଜିଗଣ ।
 ଶୁକ ଅଶୀଲକ୍ଷ ଶିଷ୍ୟ ଘେନିଣ ଅଇଲେ
 ନବଲକ୍ଷ ବାଲଖିଲ୍ୟା ଅଗସ୍ତିଙ୍କ ତୁଲେ ।
 କୋଟିଏ ଯତି ଘେନିଣ ଦୁର୍ବାସା ଅଇଲେ
 ପରାଶର ଲକ୍ଷେ ଶିଷ୍ୟସହ ବିଜେ କଲେ ।
 ଅତ୍ରୀଢ଼େକ ଶିଷ୍ୟ ଘେନି ରୁଷି ଉଦ୍ଵାଲକ
 ଲକ୍ଷେଶିଷ୍ୟ ସଙ୍ଗେ ଘେନି ବିଜେ ବିଭୀଷଣ ।
 ନବସପ୍ତ ଶିଷ୍ୟ ଘେନି ବିଜୟେ ରେମଣ
 ଲକ୍ଷେକ ଶିଷ୍ୟ ଘେନିଣ ସମସ୍ତ ପ୍ରବେଶ ।
 ବେନିଲକ୍ଷ ଶିଷ୍ୟ ଘେନି ବିଜୟେ ଅଜମା
 ଲକ୍ଷେକ ଶିଷ୍ୟ ଘେନିଣ ଅଇଲେ ବରପା ।

ଅବୁଦ୍ଦେବ ଶିଷ୍ୟ ଘେନି କଣ୍ଠ ମହାରଣି
 ଲକ୍ଷ୍ୟଶୀଳ କୁଲେ ନବଲକ୍ଷ୍ୟ କାଳଶିଖି ।
 ଲକ୍ଷେକ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଘେନି ଅସି ମହାମୁନି
 ଗର୍ଗ ପଥ ଅବୁଦ୍ଦେବ ଶିଷ୍ୟ ସଙ୍ଗେ ଘେନି ।
 ଅବୁଦ୍ଦେବ ଲକ୍ଷେଶିଷ୍ୟ ଘେନି ଉପାତନ
 ଅପୁରୁଷେ ତେଜ ଘେନି ପ୍ରବେଶ ପୌଲସ୍ୟ
 ବାସୁଦେବ ବାମଦେବ ବୈଦେହ ଦୁରଜଣ
 ଏହାକ ତୁଲେ ଅଭଲେ ଲକ୍ଷେକ ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
 ଅରୁଣ ତେଜ ଅନଳ ତୁଲେ ସଦାଶିବ
 ପାଞ୍ଚଲ୍ୟ ପୋରୀ ଘେନି ନିଜେ ବାମଦେବ ।
 ସେତେ ମହାରଣି ଦନ ମଧ୍ୟେ ରହୁଥିଲେ
 ସୁଧୂର୍ଣ୍ଣଙ୍କ ଅଭିଷେକେ ସମସ୍ତେ ଅଭଲେ ।
 ପିତ ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ କଷା କରପୁନି
 କମଣ୍ଡଳୁ ଜପାମାଳା ହସ୍ତେଛନ୍ତି ଘେନି ।
 ପାଉଁଶରେ ସଦା ଅଙ୍ଗ ବୋଲି ହୋଇଛନ୍ତି
 ଗୋପୀ ଚନ୍ଦନର ଚିତା ସବେ ଘେନିଛନ୍ତି ।
 ହିକରୁ ବସନ ବେଦପୋଥି ଯେ କରନ୍ତି
 ପୀତ ଉତ୍ତରାସୁ ଧୋତ ହସ୍ତେ କୁଶବନ୍ଧି ।
 ଗଳାରେ ଶୋହେ ରୁଦ୍ରାକ୍ଷ ତୁଳସୀର ହାର
 କରେ କୁଶବନ୍ଧୁ ତମ୍ବାସାଦି କି ସୁନ୍ଦର ।
 ନିଧୁମ ଅଗ୍ନିକୁ ଜଣି ବିରାଜେ ଶରୀର
 ସମସ୍ତଙ୍କ ବଦନରୁ କାହାରେ ଓଁକାର ।
 କଣ୍ଠରେ କୁଣ୍ଡଳ ବେଦ ପଇତା କଳରେ
 ସୁଧୂର୍ଣ୍ଣଙ୍କୁ ଅଶୀର୍ବାଦ କଲେ ଅନନ୍ଦରେ ।
 ଋକ ଯଜୁ ଅଥବା ଯେ ସାମବେଦ ଶୁଭି
 ଅଜପା ଗାୟତ୍ରୀ ମନ୍ତ୍ରେ କଲ୍ୟାଣ ଉଦାର ।
 ବୋଲାଇଲ ଶବ୍ଦକୁ ଶୁଣି ଧୃତଶତ୍ରୁ
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ବ୍ୟାକୁଳ ଚିତ୍ତେ ପାଏ ମହାକଷ୍ମ ।
 ଅରେ ଦଇବ ପୁରୁଷ ଏହା ମୋତେ କଲ
 ଚିନ୍ତିତ ପ୍ରାୟ କର ଦେଖାଇ ହରଇ ।
 ଗାତାଗୁ ବୋଇଲେ ସ୍ଵାମୀ ଶୁଣ ମୋ ବଚନ
 ସେତେକାଳ ପୁରା ସଦୃଶ୍ୟବା କଷ୍ଟମାନ ।
 ଅଭିଷେକ ସାର ଅମ୍ଭେ ପାଇ ଏଥୁ କାଣ
 ଗଙ୍ଗା ସାଗରରେ ହାସି ହାରବା ଏ ପ୍ରାଣ ।
 ଅଭିଷେକ ସେତେଦ୍ରବ୍ୟ ଦୁଏ ପ୍ରୟୋଜନ
 ବିଦୁର ତା ଅଗ୍ନି ପାଇ କଲେ ସମ୍ପାଦନ ।

ସେତଥସ୍ତ ସେତଦ୍ରୁପୀ ଶୁକଳ ଗୁମର
 ସେତବର୍ଣ୍ଣ ବସ୍ତ୍ର ସେତବର୍ଣ୍ଣ ର ଶ୍ରୀମଳ ।
 ଗୁମରୁତ ଭର ସେତ ଦାମମାନଙ୍କରେ
 ସେତ ବଳିତା ସୁରର ପ୍ରାପିଲେ ରୁଖାରେ ।
 ସେତ ଗଜଚନ୍ଦନ ସେ ସେତ ପୁଷ୍ପମାଳ
 ଲକ୍ଷେ ଲକ୍ଷେ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ସେତ ଦୁବାକନ ।
 ସ୍ମୃତିକ ନିର୍ମିତ ସେତବର୍ଣ୍ଣ ସିଂହାସନ
 ତହିଁରେ ହୋଇଛୁ ବହୁ କାରୁକାର୍ଯ୍ୟମାନ ।
 ସେତମୁଗ ସେତଗନ୍ଧା ସେତବର୍ଣ୍ଣ ଗାଈ
 ସଲିଧୁରେ ସେତପଶୁ ଲକ୍ଷେକ ରଖାଇ ।
 ସେତ ପାଷାଣ ପାବକ୍ଷ ସେତଶୁକ ଶାଗ
 ସେତବର୍ଣ୍ଣ ରମ୍ଭାତରୁ ଦ୍ଵାରେ ପୋତକରି ।
 ବେଦ ମନ୍ତ୍ରରେ ପାରମ ନୈଷ୍ଠିକ ବ୍ରାହ୍ମଣ
 ଲକ୍ଷେ ଲକ୍ଷେ ଶୁଭିବେଦୁଁ କଲେକ ବରଣ ।
 ବୈଶ୍ଵାନର କାଳାନଳ ବହନି ପିଙ୍ଗଳ
 ଦୋଧ ଅନଳ ଅହର ବଦନା ଅନଳ ।
 ଗୁମର ପୋଷ ଅନଳ ଗୁମର କାଳାନଳ
 ବ୍ରହ୍ମଅଗ୍ନି ରୁଦ୍ରଅଗ୍ନି ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରବଳ ।
 ଏମାନଙ୍କ ସହିତରେ ଚରଣ ଅନଳେ
 ସୁଧୂର୍ଣ୍ଣଙ୍କ ଯାଗଶାଳେ ଅସି ବିଦେ କଲେ ।
 ଅଗ୍ନିପ୍ରସଙ୍ଗେ କରଲେ ମାରକଣ୍ଡ ଶୁବେ
 ବିଶ୍ଵେଦେବା ବିଭାଣ୍ଡକ ପୁଣି କରଣିବେ ।
 ଶୁଭଦ୍ରାବକୁ କରଲେ ଶୁଭକୋଟି ଶୁଷ୍ଠି
 ତାଙ୍କ ସହିତେ ଅଜପା ଶୁଭଲକ୍ଷ ରଖି ।
 ଯାଗନିକ ପରାଶର ସୁମନ୍ତ ଅଗ୍ରସ୍ଥି
 ବ୍ୟାସଦେବ ବଶିଷ୍ଠ ସେ ଶିଷ୍ୟମିତ୍ର ଯତ ।
 ଶ୍ରୀରାମ ସୁଭଦ୍ରା ମଦ୍ରା ଶାଳଗ୍ରାମ ଶିଳା
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାଗସୁଶ ଶିଳା ରୁଦ୍ରାକ୍ଷ ପିଙ୍ଗଳା ।
 ମୀନରୂପେ ବସାଇଲେ ଲକ୍ଷେକ ପ୍ରଜମା
 ଲକ୍ଷେ କାମରୂପ ପୁଣି ଲକ୍ଷେ ଉମା ରମା ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ସିଂହାସନେ ବିଜେ ନରସିଂହ
 ମୀନରୂପୀ ନାଗସୁଶ ପୁଣି ସେ ବରହ ।
 ଯୋଗଧ୍ୟାନ ନରସିଂହ ମହୁ ନରସିଂହ
 ପ୍ରଜ୍ଞାଦ ନରସିଂହ ସେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନରସିଂହ ।
 ଅଭିଷେକ ନରସିଂହ ଶୁକ୍ଳ ନରସିଂହ
 ଜଗତ ତାରଣ କାରଣ ସେ ନରସିଂହ ।

ବାମନ ପ୍ରତିମା ଲକ୍ଷେ ପ୍ରାପ୍ତିଲେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ
 ପରଶୁରାମ ମୂରତି ପ୍ରାପ୍ତି ଏକଲକ୍ଷ ।
 ସଦାଶିବ ପ୍ରତିମା ସେ ବାରଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ
 କ୍ଷିପ୍ରାକା ବିଲୁପିତରେ ଲଗ୍ନୁଲେ ଅଙ୍ଗ ।
 ପ୍ରତିଲକ୍ଷେ ଲକ୍ଷେ ଦେଲେ ଦୁର୍ଦ୍ଦାଳ୍ୟ ଗାର
 ଦଶାବତାରେ କୁଳସୀମାଲମାନ ଦେଇ ।
 ସହସ୍ର ଭୁଜ ହୋଇଲେ ଦୁର୍ଗାର ପ୍ରତିମା
 ବସାଇଲେ ଏକଲକ୍ଷ ଚତୁର୍ମୁଖ ବ୍ରହ୍ମା ।
 ଲକ୍ଷେକ ପ୍ରତିମା ସର୍ବମଙ୍ଗଳା ପିତୃଳା
 ଲକ୍ଷେକ ପ୍ରତିମା ଲକ୍ଷୀ ଅଟନ୍ତି ଧବଳା ।
 ଅଦିତ୍ୟ ଦେବ ଅବର ଚନ୍ଦ୍ରମା ପବନ
 ନବଗ୍ରହ କୁଳେ ବିଜେ ଦିଗପାଳମାନ ।
 ଶଙ୍ଖପଦ୍ମ ମହାପଦ୍ମ କର୍ତ୍ତାଟ ସେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ
 ତପନମାନଙ୍କ ସହ ଅସିଲେ ଅନନ୍ତ ।
 ଗ୍ରାମ ଦେବତା ଅଇଲେ ଲକ୍ଷେକ ମୂରତି
 ଶମନ ତାଳ ବିତାଳ ଚନ୍ଦ୍ରପୁଷ୍ପ ମନ୍ତ୍ରୀ ।
 ଦକ୍ଷିଣାବର୍ତ୍ତକ ଶଙ୍ଖ ଗଣି କେ ପାରବ
 ଏକମୁଖା ରୁଦ୍ରାକ୍ଷର ଅନ୍ତ କେ କରିବ ।
 ପଡ଼ିଥିଲା ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଧବଳ ଗୁରୁଣି
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ କଳସ ଲକ୍ଷେ ଥିଲେ ନିରମାଣି ।
 ବିଦ୍ୟାଧର ମାନେ ଗୀତ ଗାଇଣ ସୁସ୍ତରେ
 ଭଜିବର ନାଉଥିଲେ ପ୍ରତି ଘରେ ଘରେ ।
 ମର୍ଦ୍ଦଳ ତାଳ କଂସାଳ ଶଙ୍ଖ ଭେରୁ ଗଣା
 ଭୁରା ମଙ୍ଗଳ ମହୁରା ହୁହର ଗଣନା ।
 ମଙ୍ଗଳାଶୁକ ପଠନ କଲେ ଗ୍ରହପୁତ୍ର
 ମାହେନ୍ଦ୍ର ବେଳକୁ ଗଣି କହିଲେ ଭୁବିତେ
 କୋଟି କୋଟି ଗାର୍ଦ୍ଧନୀ ଘେନିଣ ସଙ୍ଗର
 କ୍ଷେତ୍ରାଧିପ ଉପସ୍ଥିତ ଘ୍ରୋଣା ସେ ପ୍ରସ୍ତର ।
 ସିଂହାସନ ଅଶ୍ୱରନ୍ଦେ ମଣ୍ଡିତ ହୋଇଛୁ
 ତାହା ଉପରେ ଉତ୍ତମ ଅସନ ପଡ଼ିଛି ।
 ତଥୁଉପରେ ମହାନ୍ତ ବିଜେ କଲେ ଯାଇ
 ଶାଳଗ୍ରାମ ଲକ୍ଷେ ଅଠକୋଟି ଥିଲା ତହିଁ ।
 ସେ ଶିଳାମାନଙ୍କୁ ବିଧିମତେ ପୂଜା କଲେ
 ସେହି ସିଂହାସନେ ଧର୍ମରାଜ ବିଜେ କଲେ ।
 ପରମ ଯୋଗୀ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପରତା ଘେନିଣ
 ସୁଧୂର୍ଣ୍ଣ ଲ ଗଲେ ନେଇ କରଲେ ପ୍ରଦାନ ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣାସଙ୍ଗେ ଘେନି ବହୁମୁଖ ମାଳା
 ଅଭରଣ କଲେ ନେଇ ସୁଧୂର୍ଣ୍ଣ ଲ ଗଲା ।
 ଅମୃତ ଯୋଗ ମାହେନ୍ଦ୍ର ବେଳା ଅନୁକୂଳେ
 ପାଞ୍ଚାଳ ବିଜେ କରଲେ ସୁଧୂର୍ଣ୍ଣ ଲ କୋଳେ ।
 ତାହାଣରେ ବୃକୋଦର ବାମେ ପାଲଗୁନି
 ପୁଷ୍ପଦେବରେ ନକୁଳ ରତ୍ନଦଣ୍ଡ ଘେନି ।
 ଅସେ ସହଦେବ ହସ୍ତେ ମନ୍ତ୍ରପୋଥି ଧରି
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ନାନାରତ୍ନ ତହିଁ ଦେଲେ ହରି ।
 ଲକ୍ଷେକ ଧବଳ ଛନ୍ଦି ଉଡ଼ଇ ଅଗ୍ରଦେ
 ନେତର ଅଲମ୍ବ ପଡ଼େ ପାଞ୍ଚ ଅସୁରୁତେ ।
 ମୟୁର ପକ୍ଷୀ ଆକଟ କେତେ ଯେ ପଡ଼ଇ
 ସଂଖ୍ୟା କରବାକୁ ଶକ୍ତି କାହାର ଅଛିଇ ।
 ବକ ଶ୍ୟାମଳ ପକ୍ଷୀ ସେ ଲକ୍ଷେକ ଉଡ଼ଇ
 ଶେଷଲ ପକ୍ଷୀ ଯେତେ କେ ପାରବ କହି ।
 ଶୁଭ ମହୁରା ଅସଂଖ୍ୟ ଘେନିଣ ବଜାନ୍ତି
 ମଙ୍ଗଳ ସଙ୍ଗୀତ ବିଦ୍ୟାଧର ଏ ବାଜନ୍ତି ।
 ମଙ୍ଗଳ ହୁଳହୁଳି ଯେ ଦିଅନ୍ତି ଗଣିକା
 ଆଗେ ଉଭା ହୋଇ ଲକ୍ଷେ ନାଚନ୍ତି ନାୟିକା ।
 ଆଗେ ଉଭା ହୋଇ ପ୍ରତି କରନ୍ତି ଗୋବିନ୍ଦ
 ଯୋଗବେଳେ ବସି ପୁଷ୍ପ ବୃକ୍ଷିକରେ ଭଦ୍ର ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ କଳସେ କୋଟିଜାତ୍ୟ ପାଣି ଘେନି
 ପ୍ରସ୍ତର ସେ ଅଭିଷେକ କଲେ ତାହା ଅଣି ।
 ଅମୃତ ବୃକ୍ଷି କରନ୍ତି ପୁଣି ମେଘମାଳ
 ତାକୁଛନ୍ତି ଚଣ୍ଡିପୁତ୍ର ଶୁଭଯୋଗ ବେଳ ।
 ଅର୍ଘ୍ୟ ଅଣି ସୁଧୂର୍ଣ୍ଣକୁ କୋଟି କୋଟି ଛନ୍ଦି
 ପାଦେ ବଜାଇଣ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି ଅସି ।
 ଶତେ ପଳ ପଞ୍ଚାମୃତ ହୁଏ ପାଦପୂଜା
 ବିଧିମତେ ଅଭିଷେକ ହେଲେ ଧର୍ମରାଜ ।
 ବାଜଇ ଟମକ ଭେରୁ ଭୁରା ଗଣାମାନ
 ହାଞ୍ଜ ମୁଦଙ୍ଗ ମର୍ଦ୍ଦଳେ ପୁଥୀ କମ୍ପମାନ ।
 ଏହିପରି ଅଭିଷେକ ବିଧିମତେ ସାର
 ପାଞ୍ଚହସ୍ତୀ ପରେ ଧର୍ମରାଜା ଉଜ୍ଜେ କର ।
 ଅଗ୍ନି ଅଗ୍ନେହଣ କଲେ ଅନ୍ୟ ଗୁରୁଭାଇ
 ଗରୁଡ଼ ପିଠିରେ ବିଜେ କଲେ ହରି ଯାଇ ।
 ପରମାନନ୍ଦ ପରୁଷ ଜୟ ବାସୁଦେବ
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କରତା ନାଥ ହୁହୁ ବେବ ଦେବ ।

ଶ୍ରୀରାଜାବଳୀଙ୍କର ମୁଁ ଦାସର ସେ ଦାସ
କହନ୍ତି ସେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶ୍ରୀ ଶାରଳା ଦାସ ।
ଶ୍ରୀ ମହାଭାରତ କଥା ଧୃତ୍ୟୁକ୍ତେ ଜାଣି
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣପଥେ ଯିବ ତରଳ ବକ ତଳେ ଶ୍ରୀ

ଦୁର୍ବାସା ରକ୍ଷି କୃଷ୍ଣଙ୍କ ମାୟା ଦର୍ଶନ
କରି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଜଣାଇବା ଓ

କୋଣାର୍କ ତୀର୍ଥ ମାହାତ୍ମ୍ୟ

ଦୈବସ୍ୱତ ମନୁ ପୂଜାକଲେ ଅଗସ୍ତିଙ୍କି
ଭୋ ମୁନି ଗାନ୍ଧାରୀ ଶାପ ଭୋଗିଲେ କୃଷ୍ଣ କ
ଏହା ମୋତେ ସଂଶ୍ଳେଷ କହନ୍ତୁ ସେ ଯତ
ସେ ଶାପକୁ ଭୋଗିଲେକ ଦେବ ସିଂହପତି ।
କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ଶୁଣ ମନୁ ମହାବ୍ରାହ୍ମଣେ
ପୁତ୍ର ସହ ହର କଲେ ଦ୍ୱାରକା ବିଜୟେ ।
ପାଣ୍ଡବେ ପଞ୍ଚକଟକେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ରହିଲେ
ଧର୍ମଧର୍ମ ବିରୁଦ୍ଧେ ପ୍ରଜାକୁ ପାଳିଲେ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଦ୍ୱାରକାପୁରେ ସୁଖେ ରହିଥାନ୍ତୁ
ଶୋଳସପ୍ତ କନ୍ୟା ସଙ୍ଗେ ବିହାର କରନ୍ତୁ ।
ପୃଥ୍ୱୀର ଭାବର ନିଦାବଶ ଅର୍ଥେ
ହଳୀ ହର ବେନି ଭାବ ଜନ୍ମିଥିଲେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଚରଣ ବୁଝିବା କାରଣେ
ଅଲଲେ ଦୁର୍ବାସା ରକ୍ଷି ତାଙ୍କ ପାଶେ ଦିନେ ।
କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ମୁନି ଶୁଣ ମହାବ୍ରାହ୍ମଣେ
ଦ୍ୱାରକା ଭୁବନେ ଯାଇ ଦୁର୍ବାସା ବିଜୟେ ।
ଜାଣିପାର ମାୟାରେ ଦୁର୍ବାସାଙ୍କ ଚିତ୍ତ
ଦ୍ୱାରକା ଭୁବନେ ମାୟା କଲେ ଯଦୁନାଥ ।
ପ୍ରଥମେ ରୁକ୍ମିଣୀଙ୍କର ନବରକୁ ଗଲେ
ତହିଁ ଯାଇ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦୁର୍ବାସା ଭେଟିଲେ ।
ଦୁର୍ବାସା ରକ୍ଷିଙ୍କ ଦେଖି ରୁକ୍ମିଣୀ ପଦ୍ମନ
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସହ ପୂଜିଲେ ତାଙ୍କୁ ତନୁଜଣ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦେଖି ମୁନି ହୋଇଣ ସନ୍ତୋଷ
ତହିଁ ଯାଇ ଜମ୍ବୁଦ୍ୱୀପ ପୁରରେ ପ୍ରବେଶ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଚାହିଁ ପୁଣି ଦୁର୍ବାସା ଦେଖିଲେ
ବସିଛନ୍ତି ଦାମୋଦର ଜମ୍ବୁଦ୍ୱୀପ ତୁଳେ ।
ଦୁର୍ବାସା ରକ୍ଷିଙ୍କ ଦେଖି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଉଠିଲେ
ପଦେ ପ୍ରଣାମ କରଣ ବହୁ ପ୍ରତି କଲେ ।

ପୁଣି ରମିଲେ ଦୁର୍ବାସା ଶହାଦଣ୍ଡ ପୁର
ତହିଁ ଦେଖିଲେ ଅଛନ୍ତି ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
ଭାଳନ୍ତି ସେ ମୁନି ଦେଖି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଚରଣ
ଏପରି ହରନ୍ତି ହର କନ୍ୟାଙ୍କର ଚିତ୍ତ ।
ଏପରି ବିରାଜ ମୁନି ଗମନ କରଲେ
ଗୋପା କନ୍ୟାଙ୍କର ପୁରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
ସେଠାରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଥିବା ଦୁର୍ବାସା ଦେଖିଲେ ।
ରକ୍ଷିଙ୍କ ଦେଖି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବହୁ ପୂଜା କଲେ ।
ତହିଁ ମୁନିଙ୍କର ଯଥା ବିଧି ପୂଜା ପାଇ
ଅକର କନ୍ୟାର ପୁରେ ପ୍ରବେଶିଲେ ଯାଇ ।
ସେଠାରେ ମିଳି ଦେଖିଲେ ଛନ୍ଦ୍ର ଦେବହର
ରକ୍ଷିଙ୍କ ନମିଲେ କୃଷ୍ଣ କରପୋଡ଼ିକର ।
ରକ୍ଷିଙ୍କରେ ପାଦ୍ୟ ଅର୍ଚ୍ଚ୍ୟ ଦେଇ ପୂଜାକଲେ
ଏପରି ସକଳ କନ୍ୟା ପୁରେ ମୁନିଗଲେ ।
ସଦ୍‌ସ୍ଥାନେ ଦେଖିଲେକ କୃଷ୍ଣ ମହାମୁନି
ରକ୍ଷିଙ୍କ ପୂଜା କରନ୍ତି ତଥା ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
ଶୋଳସପ୍ତ ଗୋପ ଅସ୍ତବତ୍ସର ନାୟିକା
ଶୋଳସପ୍ତ ଅସ୍ତବତ୍ସ ସେ ଅଣିଥିଲେ ଏକା ।
ଦତ୍ତ ସହସ୍ର କନ୍ୟା ଅସ୍ତ ପାଟବଣୀ
ସବୁର ପାଶେ ବେଶିଲେ କୃଷ୍ଣ ଛନ୍ଦ୍ର ବସି ।
ସର୍ବ ଭୁବନେ ଦୁର୍ବାସା ପୂଜାକୁ ପାଇଲେ
ଅପଣା ମନକୁ ଅପେ ଲଜ୍ଜିତ ହୋଇଲେ ।
ମୁନି ଦେଖିଣ କୃଷ୍ଣର ଏସନ ବିଧାନ
ଭାବିଲେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ଭୁଞ୍ଜନ୍ତି ସୁଖ ଭୋଗମାନ ।
ତକ୍ଷଣେ ଦୁର୍ବାସା ତହିଁ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହେଲେ
ପିତାମହଙ୍କ ଗ୍ରନ୍ଥରେ ଭରତେ ମିଳିଲେ ।
ତାହାଙ୍କ ଗ୍ରନ୍ଥରେ କହେ ମୁନି ଯୋଡ଼ି କର
କୃଷ୍ଣର ଚରଣ ଦେବ ଦେବେ ଅଗୋଚର ।
ଶୁଣିକର ବ୍ରହ୍ମା ଅତି ହରଷେ ବୋଲନ୍ତି
ସୃଷ୍ଟିଭାବ ନାଶ ସ୍ୱର୍ଗେ କର୍ମ ନ ଅସନ୍ତି ।
ଦୁର୍ବାସା କହିଲେ ତହିଁ ପିତାମହ ଅପେ
ମହାସୁଖେ ଛନ୍ଦ୍ର ତେଣୁ ନ ଅସନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗେ ।
ଭୋ ପରମେଶ୍ୱୀ ସେ କର୍ମ ଏଠାକୁ ଅସିବେ
ଆଶୁର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲି ତାଙ୍କ ଶୁଭ ଦେଖି ଭବେ
ସବୁ କନ୍ୟାଙ୍କ ଗୃହରେ ମୋତେ କଲେ ପୂଜା
ତାହା ଦେଖି ଅପେ ଅପେ ପାଇଲି ମୁଁ ଲଜ୍ଜା

ଏହା ଶୁଣି ବୋଲେ ଧୀରା ଭଲପାଇ କାନ୍ଦୁ
 ପୁଅୀ ଭର ଭଣ୍ଡାସିବା ପାଇଁ ଦେବସବୁ ।
 ଶ୍ରମ ଅବତାରେ କହୁ ପ ଇଥିଲେ ଦୁଃଖ
 ତେଣୁ କହା ଅବତାରେ ଭୁଞ୍ଜନ୍ତି ସେ ସୁଖ ।
 ରୋଦନ କର ଅମରୁ କହିଲବ ମନ୍ତ୍ରୀ
 କଂସ ଗୁଲନ୍ତେ ମୋ ମୁଖୁ ଶୋଣିତ କହଇ ।
 ଅବଶେଷ ଦେନି କଂସ ଅଛି ଅବଶେଷ
 ତାର ପାଦଭର ଅଉ ନ ପାରିବି ଧର ।
 ଶୀର୍ଷାଦେ ବିଷ୍ଣୁ ଶୋଇଥିଲେ ନିଦ୍ରାକ୍ଷେ
 ପୁଅୀ ଦେବୀର ଏ କହୁ ନିବାରଣା ଅଶେ ।
 ତେଜଶବୋଧି ଦେବତା ସହ ଚିହ୍ନ ମିଳି
 ପୁଣି କରନ୍ତେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ବନମାଳୀ ।
 ଅମୁମାନଙ୍କୁ ସେ ତହୁଁ ବୋଲିଲେ ଏସନ
 କାହିଁପାଇଁ ଦେବଗଣ କଲ ଅଗମନ ।
 ସବେ ତାହାକୁ ବୋଲଇ ହୋଇ ବ୍ରତାଞ୍ଜଳି
 ଦୈତ୍ୟ ପାଦଭର ପୁଅୀ ନ ପାରେ ସମ୍ଭାଳି
 ମନ୍ତ୍ରାଭର ଅସୁ ଦୁଃଖ ନିବାରଣ ପାଇଁ
 ଭେ ଦେବ ତୁମ୍ଭ ସମ୍ମୁଖେ ଅଇଲ ଯେ କହି ।
 ପରମକିଷ୍ଟ ବୋଲିଲେ ତହୁଁ ଆସୁ ଅଗ
 ଅବତର ଥିଲୁ ରାମରୂପେ ଦେବୀସୁତେ ।
 ଧୀରା ହରାବଣ ପାଇଥିଲୁ କହୁଦୁଃଖ
 ତୁମ୍ଭେ ଦେବଗଣେ ତାହା ଦେଖିବୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ।
 ନ ଜାଣି ଦୁଷ୍ଟକୁ କର ଦେଉଥିବ ତୁମ୍ଭେ
 ଅସାଧ୍ୟ ହୋଇଲେ ପାଇ ସହାରକୁ ଅସୁ ।
 ଏହିପରି କୁମ୍ଭେମାନେ ପାଳିବ ଏ ପୁଅୀ
 ଯୋଗକ୍ରାନ୍ତରେ ଜାଣୁଛୁ ଅମ୍ଭେ ଶୋଇ ଏଥୁ ।
 କୁମ୍ଭେମାନେ ଏ ସ୍ଥାନରୁ ଯାଅ ନିଜ ସ୍ଥାନ
 ବନସ୍ତରେ ଅମ୍ଭେମାନେ କହିଲୁ ଏସନ
 ନ କରବ ଯେବେ ଦେବ ପୁଅୀକୁ କ ରଣ
 ରସାତଳଗାମୀ ହୋଇଯିବ ଏହିକ୍ଷଣ ।
 ଅନନ୍ତ ବଚନେ ପୁଅୀ ରୋଦନ କରିବ
 ତା ରୋଦନେ ଅନନ୍ତକ ଦୟା ଉପୁଜିବ ।
 ବୋଲିଲେ କିପାଁ ରୋଦନ କର ଦେବୀ କୁମ୍ଭ
 ତୋହର ରୋଦନ ଦେଖି ନ ସହୁଲୁ ଅମ୍ଭେ ।
 ବୋଲନ୍ତି ଅସୁର ମୁଖ ଗୁହଁ ଯଦୁପାଇଁ
 କୁମ୍ଭର ନିମନ୍ତେ ମଞ୍ଚେ କଲ ହେଲୁ ମୁହିଁ ।

ଏହିପରି କାରେ କାରେ କଲୁ ମୁଁ ଅନେକ
 ଦୁଷ୍ଟ ନିବାରଣେ ପାଇଅଛି କହୁଦୁଃଖ ।
 ଏବେ ଦେବଗଣ ତୁମ୍ଭେ ଚିନ୍ତା ପରହର
 ଭଣ୍ଡାସିବି ଗୁପ୍ତେ ଜନ୍ମ ହୋଇ ମନ୍ତ୍ରାଭର ।
 ରାମରୂପେ ପାଇଅଛି କହୁତର ଦୁଃଖ
 ଏଥର ଯେପରି କହୁ ଭୁଞ୍ଜିବି ମୁଁ ସୁଖ ।
 ଏପରି କହିଣ ଦେବ ଦେବକୀ ଉଦ୍ଦରେ
 ଜନମ ହୋଇଲେ ଆସି କସ୍ତଦେବ ଘରେ ।
 ତେଣୁକରି କହୁମୁଖ ଭୁଞ୍ଜନ୍ତି ମୁରବ
 ବିନାଶ କରିଣ ଅମୁମାନଙ୍କର ଅର ।
 ଲାଳାରେ ପାଇଲେ ତହିଁ ଦୁଷ୍ଟ କଂସାସୁର
 ପିତୃମଧ୍ୟେ ବସାବଲେ ହାସବଳ ସୁର ।
 ଦେଇଛୁ ସୁଦୃଶ ଗଣ ସ୍ବର୍ଗ ବାଛି ବାଛି
 ତାଙ୍କ ସହ ନୀତା କରୁଅଛନ୍ତି ଶିବସୁ ।
 ଏହିପରି ସୁବିକଥା କହିଲ ହେ ଯତି
 ବଚଣ ସହସ୍ର କନ୍ୟା ରୋଦନ୍ତି ଶ୍ରୀପତି ।
 ଲକ୍ଷେ ଶତାବ୍ଦର ଅଟେ ଯେତେବ ବିରବ
 ସେ ରୋଗ ଭୁଞ୍ଜନ୍ତି ସୁଖେ ଦେବ ପଦ୍ମନାଭ ।
 ବୁଝୁଛୁ ଦେଖିବାପାଇଁ ଯାନ୍ତି କହୁଯତି
 ତାଙ୍କ କୃପିତ ପରିଚିନ୍ତି କହୁସୁହିଁ ।
 ଭେ ଦୁଃସା ମଞ୍ଚସୁତେ ଯାଅ ତୁ କହନ
 ବୁଝୁଛୁ ତେଜାର ଅସ ସବୁ କଥାମାନ ।
 ଏଥୁମାନ ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ଛନ୍ତି ଶିରଂସୁ
 କୁଟୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ସ୍ବେଦେ ନ ଜାଣନ୍ତି କହି ।
 ଶୁଣ ହୋ ମହାବୀର କେତେକ ସମୟେ
 ଶାମ୍ଭ କୁମରକୁ ଆସି ଦେଲେ ଦେବସବୁ ।
 ସତ୍ୟଭାମାଙ୍କ ଦୁଆରେ ବୁଦ୍ଧି ରହୁଥିବୁ
 କାହାରିକୁ ପଶିବାକୁ ଭିତରେ ନ ଦେବୁ ।
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ଅବକାଶ ଅମ୍ଭେ ବଦାଇବୁ
 ଆସି ମେଣ୍ଟିଲେ ଶାମ୍ଭ ତୁ ଶାପିଯାଗ୍ୟ ହେବୁ
 ଅମ୍ଭେ ଯାଇ ବିଜେ କରୁଛୁ ରମ୍ୟସ୍ଥାନେ
 କେହି ଯେତେ ନ ପଶିବେ ଅମ୍ଭର ଭବନେ ।
 ଏତେ ବୋଲି ସତ୍ୟଭାମାସୁରେ ବୁଦ୍ଧି ଗଲେ
 ମେଘୁମରକୁ ହାରେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ରଖିଲେ ।
 ଧାତା କବନେ ଦୁର୍ବାସା ହାରେ ହେଲେ ଆସି
 ଶାମ୍ଭ ତାହାକୁ ଭିତରେ ନ ଦେଲେକ ପଶି ।

ନିଅକାଶରେ ପିତା ଛନ୍ତି ମାତା ତୁଲେ
 ତୁମ୍ଭେ ରେଟ ନ ପାଇବ ତାଙ୍କର ଏକାଳେ ।
 ସାମାନ୍ୟ ଦାଣ୍ଡ ହୋଇଲେ ବାହୁଡ଼ଣ ଯାଅ
 ଦେବଦାଣ୍ଡ ହେଲେ ତୁମ୍ଭେ ଏଥୁ ଶଙ୍ଖେ ଛୁଡ଼
 ଦୁର୍ଦ୍ଦାସା ବୋଲେ ଅବଟ କଥା ଅଛି ବାବୁ
 ଏଣି କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଆମ୍ଭେ ଦର୍ଶନ କରିବୁ ।
 ଶାମ୍ଭୁ ବୋଲେ ପିତା ମାତାଛନ୍ତି ଏକପ୍ରାନ୍ତେ
 ମୁହିଁ ପୁତ୍ର ହୋଇ ତହିଁ ପିତୃ କେସନେ ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦାସା ବୋଲିଲେ ତୁମ୍ଭ ବେଗ ହୋଇଯାଅ
 କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଜଣାଇ ମୋତେ ଭିତରକୁ ନିଅ ।
 ବୋଇଲ ଶାମ୍ଭୁକୁମର ବୃତ୍ତାଞ୍ଜଳି ହୋଇ
 ବେକଶମତେ ଭିତରେ ପଶିବି ମୁଁ ଯାଇ ।
 ଶାମ୍ଭୁର ବଚନେ ମୁନି ବହୁତ କୋପିଲେ
 କଟାଳ କରିଣ ବହୁ ବଚନ ବୋଲିଲେ ।
 ପୁଣି ବୋଲିଲେ ତୁ ଯେବେ ନ ଯିବୁ ଭିତର
 ଦ୍ଵାରକା ସହିତେ ଭସ୍ମ କରିବୁ ତୋହର ।
 କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କୁ ଯାଇ ବେଗେ ନ ଅଣିଲେ ଶାମ୍ଭୁ
 ଦହନ କରିବି ସାତବଂଶର ଯାଦବ ।
 ଭୁଲିଲ ଶାମ୍ଭୁକୁମର କରିବି କେମନ୍ତ
 ଅବକାଶେ ବିଜେ କରିଛନ୍ତି ତାତ ମାତ ।
 ତାଙ୍କର ରେଟ ଦେଖିଲେ ହେବ ମହାଦୋଷ
 ନ ଗଲେ ଭସ୍ମ କରିବି ଇଣି ସାତବଂଶ ।
 ପିତା କୋପ କଲେ ସିନା ଏକ ନାଶପିବି
 ମୁହିଁ ଏକା ମଲେ ସାତବଂଶ ଉଦ୍ଧାରକ ।
 ଏତେ ଭୁଲ ଇଣିଙ୍କୁ ସେ ଦ୍ଵାରରେ ରଖାଇ
 ଶାମ୍ଭୁକୁମର ଭିତରେ ପଶିଲେକ ଯାଇ ।
 କୃଷ୍ଣ ସତ୍ୟଭାମାଙ୍କର ନୀତାରସବେଳେ ।
 ଶାମ୍ଭୁକୁମର ଭିତରେ ପଶନ୍ତେ ସେକାଳେ ।
 ଭବିଷ୍ୟେ ଅନ୍ତରହେଲେ ଦେଖି ନିଜ ପୁଅ
 ରସବତ୍ସନ୍ତେ କୃଷ୍ଣ ହେଲେ ଗୁଣାନ୍ତିତ ।
 ବୋଲିଲେ ଶାମ୍ଭୁକୁମରେ ପୁରୁଷ ଉତ୍ତମ
 ଲାଘିଲ ମୋର ବଚନ ନିର୍ମଳ ଅଧମ ।
 ଯେଣୁକରି ମୋ ବଚନୁ ହେଲୁ ତୁମ୍ଭ ଭ୍ରଷ୍ଟ
 ତେଣୁ ତୋହର ଶରୀରେ ଜାତ ହେଉ କୃଷ୍ଣ
 ତତକ୍ଷଣେ କୃଷ୍ଣସେବ ତା ଦେହେ ଜନ୍ମିଲ
 ଶରୀରର ତମ୍ଭସବୁ ଧବଳ ଦିଶିଲ ।

ତତ୍ତ୍ଵ ଶାମ୍ଭୁ ବୋଇଲିକ ଶୁଣି ଅହେ ବାପ
 ନବିଶୁର ଦେଲି ମୋତେ ଏଡ଼େବଡ଼ ଶାପ ।
 ସଦାହି ହୋଇଣ ତୁମ୍ଭେ ଏଡ଼େ ଶାସ୍ତି ଦେଲି
 ନିଜ ପୁତ୍ରପୁତ୍ର କହି ବିରୁଦ୍ଧ ନ କଲ ।
 ଏହିକ୍ଷଣି ଦ୍ଵାରେ ଆସି ମିଳିଲେ ଦୁର୍ଦ୍ଦାସା
 ତବ ଦର୍ଶନକୁ ମନେ କରି ବଡ଼ ଅଶା ।
 ବୁଝାଇ କହିଲି ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତ ବୁଝାନ୍ତି
 ତେବେ ମଧ୍ୟ ମୋତେ କୋପକରି ତପୋବନ୍ତ
 ବୋଇଲେକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ବେଗେ ନ ଦେଲେଦେଖାଇ
 ଦ୍ଵାରକାପୁର ଦହନ କରିଦେବି ମୁହିଁ ।
 ନ ବିରୁଦ୍ଧ ଏଡ଼େ ଦଣ୍ଡ କହିଲୁ ତ ସ୍ଵାମି
 ଯାଇ ଦୁର୍ଦ୍ଦାସା ଚରଣେ ଦୁଅ ପରଶାମି ।
 ଶାମ୍ଭୁ କଥା ଶୁଣି କୃଷ୍ଣ ଚଳିଲେ ବହନ
 ମହାଭୂଷିତ ଚରଣେ କରିଣ ପ୍ରଣାମ ।
 ବୋଲିଲେ ଭୋ ମୁନି ଏଥୁ କିପାଁ ଅଗମନ
 ତୁମ୍ଭଯୋଗୁଁ ନାଶହେଲ ମୋହର ନନ୍ଦନ ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦାସା ବୋଲିଲେ ଆଜ୍ଞା ଅଛି ଧାତାଙ୍କର
 ସ୍ଵର୍ଗକୁ ଚଳ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତେଜ ମର୍ତ୍ତ୍ୟପୁର ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଲିଲେ ଯେବେ ଅଜ୍ଞା ଧାତାଙ୍କର
 ତେବେ ଅଲ୍ଲହନେ ଆମ୍ଭେ ଯିବୁଁ ସ୍ଵର୍ଗପୁର ।
 ପୁଣି ଦୁର୍ଦ୍ଦାସାଙ୍କୁ ଶୁଣି କହନ୍ତି ଗୋବିନ୍ଦ
 ତୁମ୍ଭଯୋଗୁଁ ମୋ ପୁତ୍ରକୁ ପଡ଼ିବ ପ୍ରମାଦ ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦାସା ବୋଲିଲେ ଶାମ୍ଭୁ ଶୁଣି ରେ କୁମର
 ଭାସୁର ଶର୍ପ ଯା ନାମ ତହିଁ ତପ କର ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦାସାଙ୍କ ଦାଣ୍ଡୀ ଶୁଣି ତତ୍ତ୍ଵ ଚଳିଗଲ ।
 ଅର୍ଦ୍ଧ ଶୀର୍ଷରେ ମିଳିଣ ତପ ଅତରିଲ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗା ମହୋଦଧି ନାରେ କରି ସ୍ନାନ
 ବଟ ପ୍ରଦକ୍ଷିଣ କରି ଗଲ ଚନ୍ଦ୍ରକୋଣ ।
 ତପ କଲ ବଟପତ୍ର କରିଣ ଅହାର
 ଦ୍ଵାରକା ଭୁବନ ତେଜି ଗଲେ ମୁନିବର ।
 ବ୍ରହ୍ମା ଅଗରେ କହିଲେ ସମସ୍ତ ବିପ୍ରାର
 କହିଦନେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ତେଜି ଅସିବେ ମୁରାରି ।
 ଏହା ଶୁଣି ପ୍ରଜାପତି ହୋଇଲେ ତୁପତି
 ପୁଣି ଅଗସ୍ତିଙ୍କୁ ପୁଚ୍ଛେ ମନ୍ତ୍ର ନରପତି ।
 ବୋଲିଲେ ହେ ମୁନି ଶାମ୍ଭୁ ତପକରି ଗଲ
 ଅର୍ଦ୍ଧ ଶୀର୍ଷରେ କପରି ତପ ଅତରିଲ ।

ଅବସ୍ଥି ବୋଲନ୍ତି ଜମ୍ବୁଦ୍ୱୀପ ଅଗ୍ନିବୋଶେ
 ଅର୍ଦ୍ଧ ଦୈତ୍ୟକୁ ନାଶିଲେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନାରାୟଣେ ।
 ଦକ୍ଷିଣ ସମୁଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗା ଉତ୍ତରରେ
 କୌଟିକାର୍ଥ ବୋଲି ଗଙ୍ଗା ଅଛନ୍ତି ସେଠାରେ
 ତହିଁ ପ୍ରାହୀନ କର ସେ ବାୟୁ ଦେଶର
 ଦେହ ନିଷ୍ଠୁଳଙ୍କ ହୋଇ ପାପ ନାଶ ଯାଇ ।
 ସେଠାବରେ ଉପ କଳ କୁଷ୍ଠଙ୍କ କୁମର
 କେବଳ ଜଳ ପବନ କରଣ ଅହାର ।
 ଦ୍ରାବଣ ବରଷ ଏହିପରି ବଢ଼ିଗଲା
 ନିଷ୍ଠୁଳଙ୍କ ହେଲା ତାର ବ୍ୟାଧି ନାଶଗଲା ।
 କନ୍ଦର୍ପ ସମାନ ତାର ହେଲା ଅପଘନ
 ଉପସ୍ୟାରେ ସର୍ବ ପାପ କରଣ ହେବନ ।
 ଖାର୍ଯ୍ୟ ସ୍ଥାନରେ ଦୁର୍ବ୍ୟାସା ଯାଇ ପହଞ୍ଚିଲେ ।
 ଉପ କରୁଥିଲେ ଶାମ୍ବ ମୁନିଙ୍କି ଦେଖିଲେ
 ଉଷଣେ ଶାମ୍ବକୁମର ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରଣମି
 ବୋଲେ ଏ ଖାର୍ଯ୍ୟର କଥା କହ ମହାମୁନି ।
 ଦୁର୍ବ୍ୟାସା ବୋଲିଲେ ଶୁଣ ଅହେ କୁଷ୍ଠପୁତ୍ର
 ଏହି ସ୍ଥାନଟି ଅଟଇ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପବିତ୍ର ।
 ଏଠାରେ ସେ ଦୃବକ୍ରମ କରେ ଅଚରଣ
 ସହାୟ ଦୁଅନ୍ତି ତାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନାରାୟଣ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରକ୍ଷୋରେ ଅସ୍ଥାତି ହୋଇ ଜଳପତ
 ସେ ପଦ ବୋଲିବାପାଇଁ ବଳାଇଲା ମତି ।
 ଏହି ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗା ଖାରେ ବସି ଜପକଲ
 ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପ ନବଲକ୍ଷ ବର୍ଣ୍ଣନ ଦେଖିଲ ।
 ମକର ଶୁକଳକ୍ଷଣୀ ରେବତୀ ନକ୍ଷତ୍ର
 ଅର୍ଦ୍ଧବାର ସେ ଦିନର ଅଟଇ ନିୟୁତ ।
 ଚିନ୍ତି ନାମରେ କରଣ ସାଧନାମେ ଯୋଗ
 ଅର୍ଦ୍ଧଦୈତ୍ୟ ଭ୍ରମୁଥିଲା ଯାଇ ମଧ୍ୟସ୍ପର୍ଶ ।
 ଖାର୍ଯ୍ୟ ବୁଲି ମିଳିଲା ସେ ମହୋଦଧି କୁଳେ
 ବିଶ୍ୱାମ କରକ ଯାଇ ସେ ବଟର ତଳେ ।
 ଦେଶର ପୁରୁଷ ତହିଁ ବିଦ୍ୟାଧର ରୂପ
 ମହୋଦଧି ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗା ମଧ୍ୟେ କରେ ଉପ ।
 ଭାଲେ ଅର୍ଦ୍ଧଦୈତ୍ୟ ଏ ତ ଅଟେ ମଧୁମାଂସ
 ଖାଇବି ମୁଁ ବହୁଦିନୁ ଅଛି ଉପବାସ ।
 ଏତେ ଶୁଣିବ ବାହାର ହୋଇଲା ସତ୍ତ୍ୱରେ
 ଧୀରେ ଧୀରେ ପ୍ରବେଶିଲା ସେ ବଟ ତଳରେ

ପଛରୁ ଅସଲ ଦୈତ୍ୟ ହୋଇ ଭୁନି ବୁନି
 ଲୁହାର ଯନ୍ତ୍ର ଏକ ସେ କରେ ଅଛି ବୋଲି ।
 ଉଷାର ପିଟନ୍ତେ ଯନ୍ତ୍ର ତାହାର ଉପରେ
 ଉଦ୍ଦେହୋଇ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲେ ସାଗର ଭିତରେ ।
 ଦୈତ୍ୟ ପ୍ରହାରିବା ଦେଖି କହନ୍ତି ଅରୁଣ
 ତପୋଧନଟିକ ଦୈତ୍ୟ କରଇ ନିଧନ ।
 ଦେଖିଲେ ପୂର୍ଣ୍ଣଦେବତା ରଥ ମଧ୍ୟେ ଥାଇ
 ଜାଣିଲେ ଅମ୍ବୁଜୁ ଧାନ ବସି ଏ କରଇ ।
 ଲକ୍ଷେ ଯୋଜନରେ ଥାଇ ବିରସ୍ତ ଠାକୁର
 କର ତାଙ୍କି ନିହାରିଲେ ଦୈତ୍ୟର ପ୍ରହାର ।
 ଲକ୍ଷେ ଯୋଜନରେ ଥାଇ କର ବଢ଼ାଇଲେ
 ଅର୍ଦ୍ଧ ଦୈତ୍ୟର କରକୁ ସ୍ଥବରେ ଧଇଲେ ।
 ରହ ରହ ବୋଲି ଉଦ୍ଦେ ତାଙ୍କ ଅଂଶୁମାଳି
 ଶୁଭାନ୍ତର ହୋଇ ଦୈତ୍ୟ ପକାଇଲେ ପେଲି
 ଉତ୍ତୁନଶାୟୀ ହୋଇଣ ଦାନବ ପଡ଼ିଲା
 କାଳଚନ୍ଦ୍ର ବୋଲି କରେ ପୂର୍ଣ୍ଣକୁ ଶୁଣିଲା ।
 ଅର୍ଦ୍ଧଦୈତ୍ୟ ବୋଲେ ଅଟୁ କେବଣ ପୁରୁଷ
 ମୋଠାରେ ବିବାଦୀ ହୋଇ ପାଇବୁ କି ଯଶ
 ଅର୍ଦ୍ଧ ଦୈତ୍ୟ କହନ୍ତି ପୂର୍ଣ୍ଣ ନାରାୟଣ
 ଅରେ ମୁହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏହି ଖାର୍ଯ୍ୟ ମୋର ଜାଣ ।
 ଅର୍ଦ୍ଧ ଦୈତ୍ୟହିଁ ବୋଲେ ମୁଁ ଖାର୍ଯ୍ୟ ଅସୁପତ
 ମୋର ଅହାର ଅଟଇ ଜାଣ ଏହି ଯତି ।
 ଅକାରଣେ ମୋହଠାରେ ହେଉ କୁ ବିବାଦୀ
 ଅଗ ତେବେ ତୋର ସ୍ଥିର ପକାଇବି ହେଦି
 ଏହା କହୁ ଯୁଦ୍ଧିବାକୁ କହିଲା ଅସୁର
 କୋପେ ତହୁଁ କାଳଚନ୍ଦ୍ର ମାରଲେ ଭୀଷ୍ମର ।
 ଅର୍ଦ୍ଧଦୈତ୍ୟର ଶରୀର ଥିଲା ବଜ୍ରସେହା
 ବାଜି କାଳଚନ୍ଦ୍ର ତହିଁ ହୋଇଗଲା ଚୁନା ।
 ପୁଣି ପରବ ଗୁନ୍ତ ସେ ମାରଲେ ବହୁତ
 କାହିଁରେ ସେ ଅର୍ଦ୍ଧଦୈତ୍ୟ ନୋହିଲାକ ହତ
 କେଉଁ ଅସ୍ତ୍ରେ ବଧ ପହୁଁ ନୋହିଲା ଅସୁର
 ତାର ବସସ୍ଥଳେ ମାଡ଼ ବସିଲେ ଭୀଷ୍ମର ।
 କଲବଟ ତଳେ ସେହି ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗା ସ୍ଥାନେ
 ତାହାକୁ ମାଡ଼ବସିଲେ ସଂକ୍ରାନ୍ତିଶପନେ ।
 ପୁଣି ଅଗ୍ନିବୋଶେ ପହୁଁ ଦୈତ୍ୟ ହେଲ ହତ
 ତେଣୁ ସେ କୋଣାର୍କ ନାମ ହୋଇଲା ବିଶ୍ୱାମ

ସେହିନ ସେଠାରେ ଯେତୁ ହୋଇ ଉଜାଗର
 କାଳ ଯାଏର ତା ଶୁଣ୍ୟ ଅଟଇ ଅପାର ।
 ସପ୍ତମୀରେ ସ୍ନାନ ଦାନ ଧର୍ମ ଯେତୁ କର
 ତାହା ସମ ଶୁଣ୍ୟସ୍ତା କେ ନାହିଁ ଏ ସ୍ଵପାରେ
 କୋଣାର୍କ କୋଲଣି ଯେତୁ ଅଟେ ଗାର୍ଥଗୋଷ୍ଠି
 ତାହାକୁ ସମାନ ଦୁଃର୍ଥ ଗାର୍ଥ କୋଷ୍ଠି କୋଷ୍ଠି
 କୋଷ୍ଠି କୋଷ୍ଠି ଗୋରୁ ଦାନ କୋଷ୍ଠି ଅଶ୍ଵ ଗଜ
 କୋଷ୍ଠି ଏକ କନ୍ୟା ଶୁଣି କୋଷ୍ଠି ଏକ ଶୃଙ୍ଗ ।
 କୋଷ୍ଠି ଏ ପଦ୍ମ ପମ ଦାନ ଦେଲେ ଧ୍ରୁବ
 ତଥାପି ସମ ନୋହିବ ଅର୍ଚ୍ଚ ଗାର୍ଥ ପର ।
 ଜୟ ଜୟ ଭୀଷ୍ମ ହେ ଜୟ ମାରତଣ୍ଡ
 ଅବ ବିଦାରଣ ନାଥ ପୁରୁଷ କୁହାଣ୍ଡ ।
 ଶୁଭ୍ରାବ କଞ୍ଚିତ ପ୍ରଭୁ ବ୍ରତାନ୍ତକ ପିତା
 ପାପୀ ପାପହାର ଦେବ ଅଟ ହୁଅ କଞ୍ଚି ।

ସକଳ ଲୋକର ଅଟୁ ତୁମ୍ଭ ଦିବ୍ୟ ଚକ୍ର
 ସକଳ ଜଗତ ଭ୍ରମି ତୁମ୍ଭ ଏକା ଦେଖୁ ।
 ନମସ୍ତେ ନମସ୍ତେ ପ୍ରଭୁ କମଳଲେଖନ
 ଶଶିଶ୍ଵର ପିତା ଅଜିତାର ବିଧୁଂସନ ।
 ସପ୍ତହୀପର ତମିର କରୁ ନିବାରଣ
 ତୋ ପ୍ରସନ୍ନେ ସବ ପାପ ଦୂଅର ସ୍ଫୁଂସନ ।
 ପ୍ରଳୟ ତାରଣ ନାଥ କୁ କଣ୍ୟପଗୋଷ୍ଠୀ
 ଅରୁଣ ପ୍ରକାଶେ ତୋର ବିକାଶଇ ଜ୍ୟୋତି ।
 ମହା ଭେଜୋବନ୍ତ ନାଥ କୁ ଶୂନ୍ୟ ମାର୍ଗରେ
 ତୋ ଯୋଗୁ ଦିବସ ନୃପ ମାନବ ଲୋକରେ
 ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗା କୋଣାର୍କର ମହୋଦଧି ଗରେ
 ଭାବନା ରହୁ ସବଦା ସେ ବଟ ପାଶରେ ।
 ଶ୍ରୀ ବିରଞ୍ଚିନାରାୟଣ ଚରଣେ ଶରଣ
 ପଶିଲ ଶାରଳାଦାସ କର ଉଦ୍ଧାରଣ ।

ମହାଭାରତ ଶାନ୍ତିପର୍ବ

ସ ମା ପ୍ର

Journal of the
 ... ..
 ... ..

20
 1
 1
 1
 1

20
 1
 1
 1
 1

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

ବିଜ୍ଞାପନ

ନିମ୍ନଲିଖିତ ପୁସ୍ତକ ସବୁ ସରସ କାଗଜରେ ସୁନ୍ଦର ଛାପା ହୋଇ
ବନ୍ଦିୟ ନିମିତ୍ତ ଗଢ଼ିତ ଅଛି । ଅଗ୍ରିମସହ ଅର୍ଡର ପାଇଲେ
ଉଚିତ କମିଶନ ସହ ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଏ ।

ମହାଭାରତ	ସେଟ୍	ଟ ୨୫-୦୦
ବାଲୀ କ ରାମାୟଣ	"	ଟ ୪୦-୦୦
ହରିବଂଶ	"	ଟ ୩୯-୦୦
ନୃସିଂହ ପୁରାଣ	"	ଟ ୩୮-୦୦
ଭଗବତ	"	ଟ ୩୭-୦୦
ବ୍ରହ୍ମବୈବର୍ତ୍ତ ପୁରାଣ	"	ଟ ୩୦-୦୦
ଶିବ ପୁରାଣ	"	ଟ ୧୫-୦୦
ବାୟୁ ପୁରାଣ	"	ଟ ୨୦-୫୦
ବ୍ରହ୍ମ ପୁରାଣ		ଟ ୧୭-୫୦
କଗନ୍ଧାଅ ପୁରାଣ		ଟ ୫-୫୦
ଲିଙ୍ଗ ପୁରାଣ		ଟ ୯-୦୦
ନାରଦୀୟ ପୁରାଣ		ଟ ୭-୫୦
ସ୍କନ୍ଦ ପୁରାଣ (ମାହେଶ୍ୱର ଖଣ୍ଡ, ବସୁ ଖଣ୍ଡ, ପ୍ରଥମାର୍ଦ୍ଧ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟାର୍ଦ୍ଧ)		ଟ ୪୧-୦୦
ଚୀକା ମହାଭାରତ		ଟ ୭-୦୦
ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ପୁରାଣ		ଟ ୫-୦୦
ଗରୁଡ଼ ପୁରାଣ		ଟ ୪-୫୦
ମାର୍କଣ୍ଡେୟ ପୁରାଣ		ଟ ୭-୦୦
ଭବିଷ୍ୟତ୍ ପୁରାଣ		ଟ ୨-୭୫
ତୁଳସୀ ରାମାୟଣ	୧ ସେଟ୍	ଟ ୫୦-୦୦
କାତକ ଦର୍ପଣ		ଟ ୧୭-୦୦
ବୈଦେହୀଶ ବିଳାସ	୧ ସେଟ୍	ଟ ୧୭-୫୦
ଅବୋଲକର କାହାଣୀ	"	ଟ ୯-୦୦
ଗଦାଧର ପଦ୍ମବତୀ		ଟ ୧୨-୫୦

ପ୍ରାପ୍ତିସ୍ଥାନ :—

ଶ୍ରୀ ରାଧାରମଣ ପୁସ୍ତକାଳୟ

ବାଲୁବଜାର, କଟକ—୭୫୩୦୦୨